

Mindeneknek szemei
tebenned bíznak,
mert te adsz nekik
eledelt alkalmas időben.
Megnyitod kezedet,
és betöltesz minden élt
áldással.

Zsolt 144, 15–16

Új Ember

KATOLIKUS HETILAP

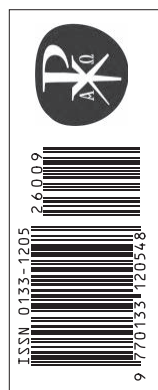
LXXXII. évf. 9. (4043.)
2026. március 1.
Ára 475 Ft

A kevesebb szabadsága

Nagyböjti beszélgetés Zsódi Viktor piarista tartományfőnökkel

4–5. oldal

Erdő Péter bíboros állapotáról

3. oldal

A tanyagondnokság minden-
napjai Cegléden

12–13. oldal

Barsi Balázs és Várszegi Asztrik
a Sapientián

16–17. oldal

Az Egyház a népek közötti kiengesztelődés jele

Február 18-án, szerdán az általános kihallgatás a Szent Péter téren volt, ahol a Szentatya az Olaszországból és a világ más tájairól érkezett hívőkkel és zárandokcsoportokkal találkozott. Folytatta a II. Vatikáni Zsinat dokumentumairól szóló katekézissorozatot.

Olasz nyelvű beszédének témája: *A Lumen gentium* dogmatikus konstitúció – Az Egyház misztériuma, az Istennel való egyesülésnek és az egész emberi nem egységének szentsége. A Szentatya több nyelven is összefoglalta katekézisést, majd üdvözölte a jelen lévő hívőket. Az általános kihallgatás a Miatyánk elimádkozásával és az apostoli áldással zárult.

Az alábbiakban XIV. Leó pápa teljes katekézisének fordítását közreadjuk.

Kedves testvéreim, jó napot kívánok! Isten hozott benneteket!

A II. Vatikáni Zsinat, melynek dokumentumaival ezekben a katekézisekben foglalkozunk, amikor az Egyházat be kívánta mutatni, mindenekelőtt azt igyekezett megmagyarázni, hogy honnan ered. Ezt pedig úgy tette, hogy az 1964. november 21-én elfogadott *Lumen gentium* dogmatikus konstitúcióban Szent Pál leveleiből merítve a „misztérium” fogalmát alkalmazta rá.

Amikor a zsinat ezt a fogalmat választotta, nem azt akarta mondani, hogy az Egyház valami homályos vagy érthetetlen valóság, ahogyan azt néha az emberek gondolják, amikor a „misztérium” szót hallják. Épp ellenkezőleg: amikor ugyanis Szent Pál – különösen *Az efezusiaknak írt levélben* – ezt a szót használja, egy olyan valóságra utal, amely korábban rejtve volt, most azonban kinyilatkoztatást nyert.

Isten tervéről van szó, melynek az a célja, hogy egyesítse az összes teremtményt Jézus Krisztus kiengesztelő cselekedete által, mely kereszthalálában valósult meg. Ez mindenekelőtt a liturgikus ünneplésre egybegyűlt közösségben tapasztalható meg: ott a különbözőségek relativizálódnak, az számát, hogy Krisztus szeretete által vonzva együtt legyünk, aki ledöntötte az emberek és társadalmi csoportok közötti válaszfalat (vö. Ef 2,14). Szent Pál számára a misztérium annak kinyilvánulása, amit Isten az egész emberiség számára meg akart valósítani; ez helyi tapasztalatokban válik ismertté, melyek egyre szélesebb körben bontakoznak ki, mígnem az összes embert, sőt az egész világmindenséget is magukba foglalják.

Az emberiség oly mértékben szétesett állapotban van, hogy az emberek ezt nem képesek helyrehozni, jóllehet ott él szívükben az egység utáni vágy. Ilyen körülmények között megy végbe Jézus Krisztus cselekvése,

aki a Szentlélek által legyőzi a megosztottság erőit és magát a Megosztót is. Azt, hogy ünnepelni egybegyűlünk – mivel hittünk az evangélium hirdetésének – Krisztus keresztségének vonzásaként éljük meg, amely Isten szeretetének legfőbb megnyilvánulása. Az ünneplésre való egybegyűlés azt jelenti, hogy Isten hív össze bennünket: ezért használjuk az ekkleszia kifejezést, vagyis olyan emberek gyülekezete vagyunk, akik tudatában vannak annak, hogy összehívták őket. Így bizonyos értelemben egybeesés áll fenn e misztérium és az Egyház között: az Egyház a misztérium érzékelhetővé vált formája. Ez az összehívás azonban, éppen mivel Isten valósítja meg, nem korlátozódhat egyetlen embercsoportra, hanem az a rendeltetése, hogy az összes ember tapasztalatává váljék.

Ezért a II. Vatikáni Zsinat a *Lumen gentium* konstitúció elején így fogalmaz: „az Egyház Krisztusban mintegy szentsége, azaz jele és eszköze az Istennel való bensőséges egyesülésnek és az egész emberi nem egységének” (1. pont). A „szentség” szó használatával és annak magyarázatával azt kívánja elmondani, hogy az Egyház az emberiség történetében annak kifejeződése, amit Isten meg akar valósítani; ezért rátekintve bizonyos mértékben megragadható Isten terve, a misztérium: ebben az értelemben az Egyház jel. A „szentség” szóhoz kapcsolódik továbbá az „eszköz” megnevezés is, éppen annak kifejezésére, hogy az Egyház tevékeny jel. Amikor ugyanis Isten a történelemben cselekszik, tevékenységébe bevonja az embereket, akik cselekvésének címzettjei.

Az Egyház által éri el Isten azt a célt, hogy az embereket önmagához kapcsolja és egymással is összekösse.

Az Istennel való egyesülés az emberi személyek egységében tükröződik. Ez az üdvösség tapasztalata. Nem véletlen, hogy a *Lumen gentium* konstitúció – a zárandokegyház eszkatologikus jellegéről szóló hetedik fejezet 48. pontjában – az Egyházat ismét szentségnek nevezi, mégpedig az „üdvösség” szentségének: „Krisztus – mondja a zsinat –, amikor felmagasztalták a földről, mindeneket magához vonzott (vö. Jn 12,32); feltámadva a halálból (vö. Róm 6,9) elküldte tanítványaira éltető Lelkét, és általa az üdvösség egyetemes szentségévé tette saját testét, az Egyházat; az Atya jobbján ül, de folytonosan munkálkodik a világban, hogy elvezesse az Egyházba az embereket, s általa szorosabban kapcsolja magához, és saját testével-vérével táplálva részesítse őket megdicsőült életében.”

Ez a szöveg segít megérteni azt a kapcsolatot, amely Jézus húsvétjának – vagyis kinszenvedése, halála és feltámadása misztériumának – egyesítő cselekvése és az Egyház identitása között áll fenn. Ugyanakkor hálára indít bennünket azért, hogy az Egyházhoz tartozhatunk, a feltámadt Krisztus testéhez és Isten egyetlen, a történelemben zárandokló népéhez, amely megszentelő jelenlétként él a még mindig szétesett emberiségben, a népek közötti egység és kiengesztelődés hatékony jeleként.

Fordította: Tözsér Endre SP
Fotó: Vatican Media

Erdő Péter bíboros, prímás a kórházban is imádságában hordoz minket, mi is fohászkodjunk érte!

Az alábbiakban Eredics Gergőnek, Erdő Péter bíboros titkárának, szertartójának Budapesten, az Alkantarai Szent Péter-templomban – közismertebb nevén a (pesti) belvárosi ferences templomban – elhangzott szavait közöljük. Február 22-én, az esti szentmise után tájékoztatta a híveket a főpásztor állapotról, és felolvasták a bíboros előre elkészített nagyböjti konferenciabeszédét.

„Krisztusban Kedves Testvérek!

Bizonyára mindannyian értesültek róla, hogy Erdő Péter bíboros atya műtėti beavatkozáson esett át, és jelenleg is kórházban ápolják.

Bíboros atya állapota stabil, szépen erősödik, és hálás mindazért a szeretetért, imádságért és aggodó figyelemért, amelyet az elmúlt napokban tapasztalt. Amikor az ágya mellett

ülve felolvastam a neki írt kedves, személyes üzeneteket, nagyon meghatódott. A mai napon hosszan beszélgettem vele. Számomra is nagyon megerősítő példa, amilyen hittel és reménnyel viseli a megpróbáltatásait. Minden szenvedését továbbra is felajánlja a papi hivatásokért. Bíboros atya a kórházból is szeretné tartani a kapcsolatot a rábízottakkal. A betegek világnapjára is hangüzenetet küldött papjainak, melyben szolidáris szeretetét fejezte ki beteg testvéreink iránt. Most engem kért, hogy konferenciabeszédét a távollétében osszam meg a testvérekkel, hogy ezáltal is együtt készülünk húsvét ünnepére.

A szemináriumban szokás, hogy minden végzős atya kap egy keresztet. Ezen van egy kis plakett, ami az esztergomi bazilikát ábrázolja. Rá van írva: »Oremus pro invicem«, vagyis imádkozzunk egymásért. Ez a kereszt emlékeztet minden atyát, hogy közös a szol-

gálatunk, melyben egymást és a ránk bízott lelkeket hordozzuk. Bíboros atya a kórházban is imádságában hordoz bennünket, most mi is fohászkodjunk érte, az ő gyógyulásáért, közös Gazdánkhoz és Mesterünkhöz!”

Erdő Péter bíboros, prímás elkészített konferenciabeszédét felolvasták a meghirdetett időpontban, vasárnap este, a 18 órai szolozsma és a 18.30-kor kezdődött szentmise után, a belvárosi ferences templomban.

Forrás: Esztergom-Budapesti Főegyházmegye

Fotó: Wágner Csapó József (archív)

A Szentatya fogadta Sulyok Tamás köztársasági elnököt

A Vatikánba látogatott Sulyok Tamás köztársasági elnök, akit magánkihallgatáson fogadott XIV. Leó pápa február 21-én. Az államfő megbeszéléseket folytatott Pietro Parolin bíboros államtitkárral is – tájékoztatót a Szentszéki Sajtóközpont.

A délelőtti folyamán XIV. Leó pápa a vatikáni Apostoli Palotában audiencián fogadta Magyarország köztársasági elnökét. Sulyok Tamás ezt követően találkozott Pietro Parolin bíboros államtitkárral, valamint Mihăiță Blaj preláttal, a Szentszék Államokkal és Nemzetközi Szervezetekkel való Kapcsolatok Részlegének altitkárával.

Az Államtitkárságon folytatott, szívélyes légkörű megbeszélések során elismeréssel méltatták a kétoldalú kapcsolatok szilárdságát, valamint azt a hozzájárulást, amellyel a Katolikus Egyház számos szociális területen gazdagítja az ország életét. A közös érdeklődésre számot

tartó témákat is érintve külön figyelmet szenteltek a család központi szerepének és a világ leginkább veszélyeztetett keresztény közösségei védelmének.

A megbeszélés folytatásában véleménycserére került sor az aktuális nemzetközi helyzetről, különösen a konfliktusövezetéről, és hangsú-

lyozták a béke előmozdítását célzó, egyre erőteljesebb elkötelezettség szükségességét.

A találkozóról Sulyok Tamás saját hivatalos közösségi oldalán is hírt adott. Itt megosztotta azt is, hogy a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elnökével, Székely Jánossal egyeztetve magyarországi látogatásra hívta meg a Szentatyát.

Az államfő – akit a Vatikánba felvétele, Nagy Zsuzsanna is elkísért – Magyarország ajándékaént egy Madonna-szobrot adott át a pápának. Az alkotás a Magyar Nemzeti Galériában őrzött, Toporci Madonna néven ismert, herendi porcelánból készült, 15. századi mű hű mása – számolt be róla a Sándor-palota sajtószolgálat.

Forrás: Szentszéki Sajtóközpont; MTI; Sulyok Tamás Facebook-oldala

Fotó: Vatican Media

A kevesebb szabadsága

Nagyböjti beszélgetés

Zsódi Viktor

piarista tartományfőnökkel

A böjt nem pusztán önmegtagadás, hanem belső iránytűnk átállítása egy túlterhelt, digitális zajjal telített világban. A tudatos elengedés nem veszteség, hanem megszabadulás a feleslegtől, s egyúttal térnyitás Isten és a periférián élők felé – vallja Zsódi Viktor, a Piarista Rend Magyar Tartományának vezetője. A nagyböjti belső megéléséről beszélgettünk vele.

– Általában úgy tekintünk a nagyböjtre, mint ami önmegtagadásra hív. Más nézőpontból viszont ez az időszak elhozhatja számunkra azt a felismerést, hogy valójában milyen kevés is elegendő az ember számára.

– A nagyböjtt érdemes egyfajta belső kalibrációként felfogni. Ahogy egy GPS-nek is szüksége van a műholdakra a pontos helymeghatározáshoz, úgy a mi belső iránytűnk is könnyen elállítódik a hétköznapi zajában. 2026-os nagyböjti üzenetében XIV. Leó pápa arra emlékeztet minket, hogy a digitális kor eszközei és a fogyasztói elvárások gyakran elfedik előlünk a lényegét. Ebben a környezetben az önmegtagadás valójában önmagunk felszabadítása. Rájövünk, hogy a boldogsághoz szükségtelen a felesleges ingerek és tárgyak halmozása. Valódi szabadság születik abból, ha megtapasztaljuk az egyszerűség erejét. Ez a kevés nyitja meg az utat a belső gazdagság felé. Isten pont a kiüresített, letisztult térben tud megszólítani minket. Amikor felismerjük a kevesebb értékét, a felesleg tudatos elengedése hatalmas szabadságot ad a legfontosabb találkozások számára. Így a lemondás a pusztaságból egy új, tágasabb életformába vezethet át minket. Ha megtanuljuk, hogy a kevés is elég, akkor megnyílik a szemünk a periférián élők valóságára is, akikhez hiányaikban különösen közel van Isten. A fiatalok mellett is akkor tudunk igazán jelen lenni, ha nem a birtoklás, hanem a szolgálat logikájában élünk.

– A tudatos elengedés tehát nem annyira veszteség, mint inkább esély arra, hogy rátaláljunk a lényegre?

– Amatőr vitorlázóként gyakran tapasztalom, hogy a hajó sebessége nemcsak a szél erejétől függ. Ha túl sok felesleges terhet cipelünk, elveszítjük a dinamizmusunkat és a manőverezési képességünket. A lelki életben is hasonló a helyzet: a tudatos elengedés valójában befektetés a jövőbe. Ezt a folyamatot érdemes úgy nézni, mint lehetőséget a lendület visszaszerzésére. Az elengedés során keletkező űr nem hiány, hanem tér. Esély arra, hogy Isten valami újjal, maradandóval tölthesse meg az életünket. Ahogyan Carles Gil i Sauer piarista rendfőnök atya egy levelében fogalmazott: „engedjük meg, hogy a Szentlélek inspiráljon minket az új utak keresésében”. Az elengedés felszabadít arra is, hogy ne önmagunk körül forogjunk, hanem észrevegyük azokat, akik a leginkább várják, hogy valaki melléjük álljon.

– Amikor valamitől időt és energiát vonunk el, azt mindig valami másra fordítjuk. Az Ön személyes gyakorlata hogyan néz ki ezen a téren?

– Fontosnak tartom az iskolai feladataimat. Öröm és feltöltődés nekem, amikor egyháztörténelmet tanítok a 9.a-ban, remélem, néha nekik is az. Ez a jelenlét segít abban, hogy lássam és érezzem a diákok valóságát, ami sok más ügy mérlegelésénél hasznos szá-

momra. Az iskola mindig őszinte és közvetlen visszajelzést ad. Az idő, amit a diákokkal töltök, valójában ajándék és erőforrás a többi szolgálatomhoz. A húsvéti készüllet idején a más dolgoktól elvont időt leginkább a csendre próbálom fordítani. A nagyböjt kezdetén néhány napot a dobogókői Manrézában töltöttem. Szükségünk van olyan terekre, ahol a lelkiismeretünkkel és Istennel folytatott párbeszéd kerül a középpontba. A belső figyelem segít abban, hogy ne váljak a munkám rabszolgájává. Az imádságos csendben dől el, hogy valóban az Űr országát építjük-e, vagy csak a saját elképzeléseinket valósítjuk meg.

– Mennyire tartja fontosnak, hogy a böjti időt tudatosan a minden napok ritmusának megtörésére használja, és így teret nyisson a valódi találkozásnak, az őszinte párbeszédnek?

– A mai világ ritmusát jórészt az algoritmusok diktálják. Pörgetjük a hírfolyamot, ugrálunk a feladatok között, s mindeközben elveszítjük a mély kapcsolódások lehetőségét. Egy folyamatosan maximális fordulatszámon pörgő motor hűtés hiányában tönkremegy. A nagyböjtnél tudatos és radikális lassítást kell jelentenie számomra is, és ebben segít az Egyház liturgikus élete.

A rohanó rutin megállítása nélkül a párbeszéd felszínes fecsegéssé silányul. Leó pápa arra hívja fel a figyelmet, hogy a polarizáció korában rendkívül fontos a találkozás kultúrája. A digitális forradalom

és a folyamatos online jelenlét egyfajta „digitális migrációhoz” vezethet, ami azt jelenti, hogy bár fizikailag jelen vagyunk a környezetünkben, lélekben mégis távol kerülünk tőle. A nagyböjt esélyt ad arra, hogy legyen „csatlakozásunk” a valósághoz és egymáshoz. A II. Vatikáni Zsinat dokumentumai az idők jeleinek olvasására buzdítanak. Ezt a rohanás közepette lehetetlen megtenni. Szükségünk van a megállásra, esélyt adva arra, hogy a másik ember arca kerüljön a fókuszba. A következő hetekben megpróbálok tudatos szüneteket beiktatni a napjaimba. Egy őszinte kérdés, egy telefonhívás a valódi találkozás eszközei lehetnek. A megszokott rutin megakasztása lehetőséget ad a Lélek új irányainak felismerésére.

– Hogyan segíthetik a külső körülmények a belső elmélyülést?

– Egy zsúfolt osztályteremben a legtehetségesebb pedagógus is nehezen tud mély gondolatokat átadni. A fizikai környezetünk óriási hatással van a lelkiállapotunkra. Az iskolában már a szünetben szeretek megérkezni a tanterembe és pakolatni, szellőztetni, a szemetet összeszedetni. A rendezett környezet különösen azoknak a gyerekeknek ad biztonságot, akik az életük más területein sok bizonytalanságot élnek meg. A külső rend gyakran a belső harmónia előfeltétele. Ugyanígy a böjti aszkézis is, az egyszerűbb étkezés, a letisztult napirend mind a lelki fókuszálás fizikai támogatói lehetnek. Szent Pál gyakran él a

sportolók metaforájával az élet-szentség kapcsán. A belső elmélyülés komoly edzőmunkát igényel. A liturgia egyszerűsödése, a templomok dísztelensége a nagybőjtben szemünket a lényegre irányítja. Ezek a külső jelek irányt mutatnak a sötétségben. Érdemes az otthonunkban, a szobánkban is megteremteni ezt a külső egyszerűséget. Tegyük rendet az asztalunkon (ezt önmagunknak is szoktam mondani), kapcsoljuk ki az értesítéseket az okoseszközöinken. Ezek az apró fizikai lépések teret engednek egy sokkal mélyebb istenélménynek. Jó eszköz lehet mindehhez az Out! applikáció, amely abban segít, hogy miként lehet időt felszabadítani tudatosabb és kevesebb telefonhasználatlalt. A jól megválasztott külső körülmények lehetővé teszik, hogy a figyelmünk ne szóródjon szét feleslegesen.

– Volt-e olyan böjti időszak az életében, amely különösen meghatározó élményt jelentett?

– Évekkel ezelőtt, egy feladatokkal terhelt időszakomban fátsultságot éreztem. A mindennapi problémák és egy nehéz ügy megoldása leszívta az energiáimat. Abban az évben a nagybőjtöt egyfajta túlélőúraként kezdtem el. Aztán egy rekollekciónk során szembesültem a korlátaimmal és a sebezhetőségemmel. Az előadó az életszentséget a mindennapok apró lépéseiben láttatta. Ott értettem meg a saját tökéletlenségem elfogadásának fontosságát. A passió gyakran a hétköznapi monotonia elviselésében rejlik. A kontroll teljességének elengedése és a gyengeségem felvállalása nyitotta meg az utat a valódi kiengesztelődés felé. A gyógyulás csak a transzparencia útján lehetséges. Amikor megtapasztaljuk a gyengeségünket, utána már másképpen fogunk együttérezni a peremen élők küzdelmeivel is. Az ilyen időszakok mutatják meg, hogy a keresztény válasz sosem a bezárkózás. A párbeszéd keresése jelent igazi megtérést.

– Min múlik, hogy tudunk-e támadás nélkül közelíteni egymáshoz, őszinte bizalommal fordulni Istenhez és a másik emberhez, és hitelesen, reményt sugározva megélni az evangéliumot?

– Az élet a mai társadalmi és online térben gyakran egy kíméletlen lövészárkharchoz hasonlít. A szavak fegyverré válnak, a vé-

leménykülönbség azonnali ellenséggé válik. Ebben a polarizált közegben az evangélium megélése egyenesen provokatív cselekedet. A „fegyvertelen, lefegyverző béke” képviselője óriási bátorságot igényel mindannyiunktól. A pápa a közelmúltban fegyverszünetet hirdetett a kommunikációban. Azt kérte, hogy fegyverezzük le a szavakat. Az igazság közös keresése mindig megelőzi a saját ideológiánk súlykolását. A bizalom kiépítése apró, kockázatos lépésekkel kezdődik, a hétköznapiakban. Képesek vagyunk rá. A piarista iskolákban naponta megtapasztalom a diákok nyitottságát erre az őszinte, álarcok nélküli párbeszédre. A remény új térképeit nekünk kell megrajzolnunk a saját környezetünkben. Reményt sugározni csak akkor tudunk, ha nem elnyomjuk a másikat, hanem „hidépítőkké” válunk. Ez a magatartás bátorságot kíván, hiszen a bizalom kockázattal jár.

– Vajon ma is képes-e az ember a keresztény irgalmasság lelkiületével – a figyelmes meghallgatással, jó szóval, imádsággal – kapcsolatokat építeni, és áthidalni a félelem vagy az elidegenedés mélységeit?

– Az irgalmasságot a világ gyakran tévesen egyfajta gyenge, passzív beletörődés-ként értelmezi. A valóságban ez egy dinamikus erő az emberi kapcsolatokban. Olyan, mint a tavaszi olvadás, amely a vastag jeget is szétrepeszt. Az elidegenedés korában a figyelmes meghallgatás a legdrágább valuta. Kalazanci Szent József a periférián élő római fiatalok között fedezte fel ezt a titkot. A jó szó és az imádság szó szerint megváltoztatja a szívünk huzalozását. A félelem mindig falakat épít, az irgalom ellenben hidakat ver a szakadékok felett. Minden megértő találkozás egy apró csoda. Szent John Henry Newman bíboros jelmondata, a Cor ad cor loquitur (Szív a szívhez szól) éppen azt tanítja, hogy a valódi kapcsolatok a személyes meghallgatás dimenziójában születnek. A figyelem olyan ajándék, amely ma ritka kincs. Amikor időt szánunk a másokra, azt üzenjük neki: „fontos vagy nekem”. Ez a gesztus alapvető a gyógyuláshoz.

– Mit jelent a „szív megtérése” a nagybőjt idején?

– A görög *metanoia* szót gyakran egyszerűen *megtérésnek* fordítjuk. Valójában azonban a gondolkodásmód, a belső iránytű teljes átállítását jelenti. A viselkedésünk pusztá kozmetikázása sosem hoz tartós eredményt. Pál apostol arra hív, hogy öltözzük magunkra az új embert. Ez a folyamat a hála megéléssel kezdődik. A nagybőjt időt ad a diszkrétan közeledő Isten felismerésére a mindennapok sűrűjében. A szív megtérése egy izgalmas, élethosszig tartó kaland. Azt jelenti: megengedjük Istennek, hogy „új szívet” alkosszon bennünk.

– Hogyan küszöbölhető ki, hogy a böjt csupán külsődleges szokás legyen az ember életében?

– Izajás próféta útmutatást ad a böjtről. Az ételtől való tartózkodás abban a pillanatban nyer nagyobb értelmet, amikor a felszabaduló

– Választások előtt állunk. Hogyan lehetséges kritikát megfogalmazni vagy az ellenállásunkat kifejezni úgy, hogy közben megmaradjon a másik ember iránti tisztelet és alapvető jóindulat?

– A kritika megfogalmazása egy rendkívül finom sebészi beavatkozáshoz hasonlít. Indulatból, rossz eszközzel végezve gyógyítás helyett maradandó sérüléseket okozunk. A katolikus nevelés megkérdőjelezhetetlen alapelve a személy méltóságának tisztelése. Az igazságot sosem szabad bunkósbotként használni a másik leigázására. A konfliktusainkban az alapvető jóindulat fenntartása a legfontosabb védőháló. Külön kell választanunk a hibás cselekedetet a személy elidegeníthetetlen istenképiségétől. Bármilyen viszályjelzést adunk, igyekezzünk azt mindig a másik ember fontosságá-

javakat a szegények, a kirekesztettek felé fordítjuk. Az isteni jelenlétet a rászoruló arcában pillanthatjuk meg a leginkább. A jócselekedetek nélküli aszkézis olykor megrekedhet a „spirituális fitness” szintjén. Jó, ha össze tudjuk kötni a személyes lemondást egy nagyon konkrét szolgálattal. Például a felszabaduló időnkben látogassunk meg egy magányos ismerőst, hiszen így a böjtölésünk kiléphet a formalitás szűk keretei közül! Mindig tegyük fel magunknak a kérdést: „Kiért teszem ezt?” Az igazi változás a testvéri szeretetben mutatkozik meg a leginkább.

gának egyidejű hangsúlyozásával tenni! A tisztelettel megfogalmazott kritika különösen fontos azok számára, akik már sokszor tapasztaltak elutasítást az életükben. A párbeszéd meghallgató szelídséggel halad előre. A kritika akkor építő, ha a kapcsolat előbbre való benne, mint a vélemény. Fontos, hogy az erőszakmentes nyelvezetre neveljünk, és falak helyett hidakat építsünk. Ez nem jelenti az igazság feladását, de megköveteli a másik méltóságának tiszteltetését.

Trautwein Éva
Fotó: Merényi Zita

A bátorító érintés

(Mt 17,1–9)

Sokszor érezhettük már egy-egy pillanatban, hogy bárcsak megállíthatnánk az időt. Amikor egy beszélgetés váratlan mélysége, a közösség megtartó ereje megérint minket, ott akarunk maradni a „fényben”, távol a hétköznapi szürkeségtől és a ránk váró nehézségektől.

Nagybőjt második vasárnapján az evangélium a Tábor-hegy magasságába hív minket. Jézus különválasztja három tanítványát, és felvezeti őket egy magas hegyre. Ez a mozdulat minden lelki út kezdete. Ki kell lépni a megszokottból, a völgy zajából, hogy meglássuk azt, ami fontos. A hegyen Jézus arca ragyogni kezd. A tanítványok előtt egy pillanatra fellebben a fátyol. Megsejtik, ki ő valójában, és mi vár rájuk a történelem végén.

Péter apostol viselkedése mélyen emberi: „Uram, jó nekünk itt lennünk!” – mondja, és sátrat akar építeni, rögzíteni az élményt. Ez az ösztönös vágyunk a

hallgassátok!” – ne csak a fülünkkel, hanem az életünkkel is felfogjuk.

Piaristaként és keresztény emberként tapasztalom, hogy a nevelés is hasonló hegymászás. Vannak pillanatok, amikor egy diák szemében felgyullad a megértés fénye. Ezek a mi Tábor-hegyeink. A sátraikat azonban nem ezekre a csúcsokra kell felhúznunk. A kapott kegyelem célja az, hogy legyen erőnk visszatérni a völgybe, ahol az ottani valóságot is igazabban kell hallgatnunk. A célunk nem az, hogy a hegyen maradjunk, hanem hogy a hegyről hozott fénnel bevilágítsuk azokat a helyeket, ahol élünk, tanítunk és szolgálunk.

Idei üzenetében a pápa a bőjt egy egészen konkrét formájára hív: a felebarátunkat sértő szavaktól való tartózkodásra. Azt javasolja, kezdjük el lefegyverezni a beszédünket. Mondjunk le a csípős megjegyzésekről, az elhamarkodott ítélezésről és a távollévők megszólásáról.

Ez a fajta önmegtartóztatás teszi hitelessé a keresztény életet. A hegyről lejövet a szavainknak már a reményt és a békét kell közvetítenünk.

A látomás végén Jézus odamegy a rémült tanítványokhoz, és megérinti őket: „Keljete fel, és ne féljete!” Ez az érintés hordozza a feltámadás erejét. Amikor feltekintenek, már nem látnak mást, csak Jézust egymagát. Ez a kép elkísérhet minket a következő napokban. Amikor elcsendesednek a rendkívüli élmények, és marad a hétköznapi egyszerűsége, Jézus akkor is ott van. Egyedül ő az, aki elég.

Közösségeinkben, plébániáinkon és családjainkban próbáljunk meg közös úton járni. A célunk nem a hegyen maradás, hanem az, hogy a hegyről hozott fénnel bevilágítsuk a környezetünket. Vajon hol van az a pont az életben, ahol most leginkább szükségem lenne Jézus bátorító érintésére? Ki az, akinek a digitális felületeken vagy a munkahelyemen ma kedvesebb szavakkal tartozom? Ki az a környezetemben, akinek én vihetném el a fényt a völgybe?

Zsodi Viktor SchP
Fotó: Fábíán Attila

statikus biztonságra gyakran megakadályozza, hogy észrevegyük Isten dinamikus tervét. Mózes és Illés Jézussal beszélgetnek jeruzsálemi kivonulásáról. A dicsőség és a küzdelem itt elválaszthatatlanul összefonódik.

XIV. Leó pápa 2026. évi nagyböjti üzenetében hangsúlyozza, hogy a megtérés útja akkor kezdődik, amikor engedjük, hogy Isten igéje elérjen bennünket. A Szentatya emlékeztet: a hallgatásra való készség annak a vágnak az első jele, hogy kapcsolatba lépünk a másikkal. Ez a belső csend teszi lehetővé, hogy a felhőből hallatszódó isteni hangot – „Őt

PÁRBESZÉD A LITURGIÁRÓL

A szavak üressége

A liturgia szakrális kommunikáció. Amikor imádkozunk, felolvassuk, könyörgéseket mondunk, liturgikus könyvek előírt szövegeit olvassuk vagy énekeljük, amikor közösen éneklünk, sok-sok szóval fordulunk Istenhez és egymáshoz. A nagybőjt alkalmas idő arra, hogy szavaink megtisztuljanak.

Szent Ágoston és Szent Benedek is arra tanította szerzeteseit, hogy az imádság során szavuk egyezzen meg szívükkel és gondolataikkal. Ha betérünk a templomba, a szertartást hallgatva vajon ez-e a benyomásunk? Értjük-e azt a nyelvezetet, amit a liturgia használ?

Őszinte, önzonos és hiteles beszéd-e, amit mondunk, vagy idegenül hat és üresen kenetteljes? Megszólít-e a prédikáció? Az evangélium jó híret közvetíti, vagy olyan gondolatokat fogalmaz meg, amelyek inkább ösztönösen bezárkózásra, védekezésre kényszerítenek?

Nem könnyű eltalálni azt a hangnemet, ami valóban személyessé, közvetlenné, a szívünkbe szólóvá teszi a szertartás szavait. Egy széles skálán elhelyezve az egyik véglet az, amikor közös imádságos alkalmaink formálisak, jelenlétünk közömbös, szavaink rutinszerűek és üresek. A skála másik végén találjuk azokat a helyzeteket, amikor érzelmileg túltelített állapotban vagyunk jelen. Ekkor a gyász, a frusztráció vagy éppen a túlcserélődő öröm az, amihez kevésnek érezzük a szavakat. Valahol a kettő között foglalnak helyet azok a liturgiák, amikor úgy érezzük, jelenlétünk tudatos, az elhangzó szavak alkalomhoz illők, kapcsolódnak az életünkhöz, éppen ezért megérint bennünket a szertartás, amiben tevékenyen részt veszünk.

Saját tapasztalatom szerint jó mérce, ha a prédikáció vagy a könyörgéseket tudatosan úgy fogalmazom meg, hogy csak olyat mondjak, ami számomra hiteles, őszinte, valóságos. Aki a liturgián szót kap, érdemes úgy megszólalnia, hogy tudatosan maga elé képzelet Istent. Ha itt állna előttem, és szemtől szemben hallgatna engem, milyen benyomása lenne rólam? Így elkerülhető, hogy lelketlenül mondjuk vagy énekeljük a szertartás szövegeit.

Törekedjünk szavaink színváltozására! A liturgiánk azt az üzenetet adja át, amit Péter mondott a Tábor-hegyen: „Uram, jó nekünk itt lennünk!” (Mt 17,4)

Gérecz Imre OSB
Fotó: Merényi Zlita

Evangélium és liturgia

(8.)

A Bizánci Egyházban a nagyböjt második vasárnapján a béna ember meggyógyításáról szól az evangélium (Mk 2,1–12). Bár tényleges böjtölésről és különösképpen a böjtölésre való felszólításról nincs benne szó, mégis szépen beleillik a nagyböjt szellemébe. Ugyanis Jézus nem egyszerűen csak kigyógyítja ezt a beteg embert a testi bénaságából. Ennél sokkal többet tesz: lelki megtisztulást is ad neki. Kigyógyítja a bűneiből. Amin aztán az írástudók eléggé meg is botránkoznak. Mi viszont – nagyobb rálátással – már örülhetünk annak, hogy a nagyböjti küzdelmünkben is velünk van Jézus, segít megszabadulnunk a bűneinktől. Liturgikus szövegeink, bár nem közvetlenül a béna meggyógyításáról szólnak, áttételesen mégis kapcsolódnak hozzá.

Bűnbocsánat. – Jézus így szól az eléje hozott béna emberhez: „Fiam, bűneid bocsánatot nyertek” (Mk 2,5). Bár a *Márk szerinti evangélium*nak még az elején hangzik el ez a mondat, a későbbiekben sokszor visszhangzik. Jézus ugyanis nemcsak a testet gyógyítja meg, hanem a lelket is. A lélek gyógyításának pedig a csúcspontja a bűnbocsánat! Mostani liturgikus szövegeink viszont kérő, könyörgő formában fordulnak az Úrhoz, leginkább a tékozló fiú lelkiületével. Annak tudatában teszik ezt, hogy bocsánatkérés nélkül nincs bocsánat. Így szól az egyik: „nyisd meg irgalmad bőségét és könyörülj meg rajtam!” Illetve: „vétkeztem az ég ellen s a te színed előtt, (...) de siess, fogadj vissza, és üdvözíts engem!” Egy további szép megfogalmazás: „ó, legigazságosabb Bíró, adj nekem könyveket, melyekkel megtaláljam a bűnbocsánatot!”

Bűnbocsátó hatalom. – Az írástudók ellenkezésére Jézus ezt mondja a jelenlévőknek: „az Emberfiának van hatalma a földön a bűnök megbocsátására” (Mk 2,10). Igen, ő ilyen hatalommal rendelkezik, mert ő az Isten Fia. Már itt, az evangélium elején megjelenik az a feszültség, ami végül keresztre juttatja, mivel a legfőbb vád az lesz ellene, hogy Isten Fiává tette magát (Jn 19,7). Amikor arról kérdezték, hogy milyen hatalommal tanít (Lk 20,2), még nem adott választ, éppen azért, nehogy idő előtt vádolják és elítéljék. Most viszont nyíltan megvallja, hogy van hatalma a bűnök megbocsátására. A liturgikus szövegek ismét burkoltan jelzik ezt, de annál hatásosabban. Olyat kérnek, amit csak az isteni tud megtenni: „mint halottat, támassz fel, a böjt által tisztíts meg!” Illetve: „Könyörülj rajtam a te nagy és gazdag kegyelmed szerint!”

Dicsőítés. – A csodás gyógyítás végét így írja le az evangélium: „mindnyájan ámultak, dicsőítették az Istent” (Mk 2,12). Jogos, hogy így tettek, hiszen senki más nem tudott volna segíteni a béna emberen. S milyen szép, hogy így tettek! Egyéb gyógyítások végén is olvasható ez a mondat az evangéliumban. Felkelti a figyelmünket, hogy mi se feledkezzünk el a dicsőítésről. Énekünk is ezt mondja: „a böjt harmadik hetét kezdvén, dicsőítsük a Szentháromságot!”

A böjtben továbbhaladva a liturgiából kapjuk a felszólítást: „buzgókodván keljünk föl tehát, a bánat könnyeit irgalmassági cselekedetekkel együtt mutassuk be” az Úrnak.

Ivancsó István

A HÉT SZENTJE

Boldog Suso (Seuse) Henrik

Március 2.

Az Egyházban kezdettől fogva jelentős volt a „misztikus út” hagyománya. Ennek három legnagyobb képviselője Eckhart Mester és két tanítványa, Tauler János és Seuse Henrik.

Henrik a Bodeni-tó vidékén született. Tizenhárom évesen domonkos lett. Konstanzban, Strasbourgban és Kölnben tanult Eckhart tanítványaként, aki mellett megtanulta: a gondolkodás is istentisztelet, az unio mystica pedig azt jelenti, hogy a lelkünk eggyé válik Istennel, de úgy, hogy közben legbelül felismerjük: azonosak sohasem lehetünk vele.

1326-ban szentelték pappá. Mintaszerű lelkipásztor volt, sokszor kelt útra, hogy prédikáljon, templomokban és kolostorokban egyaránt. Beszédeit olykor leveleivel erősítette meg. Fontos műve a *Levelek nagy könyve*. Levelei vigasztaló és tanító fejtegetések a lelki élet kérdéseiről. Főként a kolostori közösségek, azon belül a domonkos apácák lelki istapótlását tekintette feladatának. Stigel Erzsébet domonkos apácában lelki nővérére talált, leveleztek is. Erzsébet mindent feljegyzett, amit Henrik életéről megtudott, ő pedig átdolgozta a jegyzeteit. Így keletkezett a *Suso élete* című lelki emlékirat.

Henrik 1338 végéig a konstanzi konventben élt. 1339-ben a domonkosok az interdiktum (egyházi tilalom) miatt egy évtizedre elhagyták kolostorukat. Az előzőtteket a skótok kolos-

torában vagy Diessenhofenben fogadták be. Feltehetően erre az időre esik Henrik priorrá választása (1343), aki remekül helytállt ebben a szerepben. A testvérek Konstanzba való visszatérése után súlyos megpróbáltatás várt rá: egy nő, akit jóhiszeműen támogatott, megrágalmazta. Emiatt másik kolostorba helyezték át. A vizsgálat kiderítette ugyan az ártatlanságát, ő azonban ekkor már Ulmban és környékén prédikált.

1362 körül állította össze az *Exemplar* című művet. Ennek első része a *Suso élete*, második *Az örök Bölcsesség kis könyve*, amely Jézus Krisztus és az istenkereső ember párbeszéde, harmadik része *Az igazság kis könyve*, a negyedik pedig a *Levelek kis könyve*. Ez utóbbi tizenegy levelet tartalmaz, Stigel Erzsébet válogatta ki és dolgozta át őket.

L. K.

A HÉT LITURGIÁJA A év

MÁRCIUS 1., NAGYBÖJT 2. VASÁRNAPJA (Albin, Gyopárka, Tóbiás) – Ter 12,1–4a (*Ábrahámnak, Isten népe ösatyjának meghívása.*) – 2Tim 1,8b–10 (*Isten hív és megvilágosít minket.*) – Mt 17,1–9 (*Úgy fénylett az arca, mint a nap.*) – **Zsolozsma:** II. zsolnárhét – **Énekrend:** Ho 59 – ÉE 533, 414, Ho 59 – ÉE 66, Ho 132 – ÉE 533, Ho 70 – ÉE 84.

MÁRCIUS 2., HÉTFŐ (Lujza, Henriett) – Dán 9,4b–10 – Lk 6,36–38.

MÁRCIUS 3., KEDD (Kornélia, Kamilla, Frigyes) – Iz 1,10.16–20 – Mt 23,1–12.

MÁRCIUS 4., SZERDA (Szent Kázmér, Boldog Meszlényi Zoltán püspök vértanú, Adorján, Adriána) – Jer 18,18–20 – Mt 20,17–28.

MÁRCIUS 5., CSÜTÖRTÖK

(Teofil, Olivia, Virgil) – Jer 17,5–10 – Lk 16,19–31.

MÁRCIUS 6., PÉNTEK (Leonóra, Nóra) – Ter 37,3–4.12–13a.17b–28 – Mt 21,33–43.45–46.

MÁRCIUS 7., SZOMBAT (Szent Perpétua és Felicitász vértanúk, Tamás) – Mik 7,14–15.18–20 – Lk 15,1–3.11–32.

MÁRCIUS 8., NAGYBÖJT 3. VASÁRNAPJA (Istenes Szent

János szerzetes, Zoltán, Filemon) – Kiv 17,3–7 (*Adj nekünk vizet, hogy ihassunk!*) – Róm 5,1–2.5–8 (*Mózes és a pusztában vándorló nép sorsa legyen intő példa számunkra.*) – Jn 4,5–42 vagy Jn 4,5–15.19b–26.39a.40–42 (*Az a víz, amelyet én adok, örök életre szökellő vízforrás.*) – **Zsolozsma:** III. zsolnárhét – **Énekrend:** Ho 229 – ÉE 536, 414, Ho 229 – ÉE 142, Ho 135 – ÉE 535, Ho 55 – ÉE 75.

Hányszor kell még megbocsátanunk?

Ökumenikus bűnbánati liturgia a Pannonhalmi Főapátságban

Mintegy hatvan lelkész és lelkész nő vett részt február 18-án a hagyományos hamvazószerdai ökumenikus bűnbánati liturgián a Pannonhalmi Főapátság Szent Márton-bazilikájában, ahol a bencés szerzetesközösség, a testvéregyházak képviselői és a bencés diákok közösen ünnepelték a nagyböjt kezdetét. Igét hirdetett és a hamvazás rítusát végezte Fekete Károly, a Tiszántúli Református Egyházkerület püspöke.

A hetedik alkalommal megtartott ökumenikus hamvazásra az ortodox, evangélikus, református, metodista, pünkösdi közösségek, valamint a Magyar Apostoli Egyházból és a Magyarországi Evangéliumi Testvérközösségből érkeztek lelkészek és lelkész nők Pannonhalmára. A vesperás zsoltárainak éneklésébe, a hamvazás rítusának végzésébe is bekapcsolódtak, valamint ők olvasták a bazilika oltáránál a vesperás könyörgéseit. A tíz fohászból a megtérés ajándékáért, a békéért, a teremtet világ védelméért, az üldözött keresztényekért, a vallásüldözések áldozataiért és az Egyház egységéért imádkoztak. A bencés szerzetesközösség a liturgia előtt beszélgetésre, a liturgiát követően pedig egyszerű vacsorára is meghívta a felekezetek képviselőit.

A bűnbánati liturgia elején Hortobágyi T. Cirill főapát köszöntötte az egybegyűlteket. Hangsúlyozta: minden keresztény hívő ember bűnbánattal készül húsvét ünnepére, és „ezt a negyvennapos bűnbánati időt kezdjük ma itt a bazilikában hamvazószerdán”. A nagyböjt kezdetén „a bűnbánat és a halál hamuja áll előttünk, hogy a negyven nap elmúltával húsvét hajnalára örömteli világosság maradjon az Úr nekünk”. Végül így fogalmazott: „Bűnbánattal és megtéréssel vessük reményünket Krisztus megváltó feltámadásába!”

A főapát bevezető gondolataihoz csatlakozva Fekete Károly püspök így folytatta: „Az Ószövetség embe- re hamut szórt a fejére, hogy e jel segítségével elmondja, mennyire megtört, mennyire bánja bűneit, és

bűnbánata mennyire őszinte.” Rámutatott: bánatunk „nemcsak saját bűneink tudatából fakad, hanem abból is, hogy átéljük: elődeinkkel együtt mennyire hozzájárultunk mi is, felekezeteink, közösségeink és az egy Krisztus teste, az egyetlen Egyház megosztottságához”. Mint mondta, azért gyűlték össze, „hogy együtt valljuk meg bűneinket, közösen vállaljuk a tanúságtételt, az elkötelezettséget, és hogy közösen adjunk hálát Isten irgalmáért”.

A hamvazószerdai ökumenikus vesperáson *Máté evangéliumából* hangzott el részlet. A felolvasott szakaszban Péter kérdése indítja el Jézus példázatát: „Uram, hányszor kell megbocsátanom az ellenem vétkező testvéremnek, még hétszer is?” Jézus így válaszol: „Mondom neked, nem hogy hétszer, hanem még hetvenszer hétszer is.” Ezután Jézus a könyörtelen szolgáról szóló példabeszédet mondja el (vö. Mt 18,21–35). Fekete Károly püspök hangsúlyozta: a példázatot az írásmagyarázók túlzónak tartják, mert benne „minden mértéktelen és háttartalan, s egyszerre elgondolkodtató meg felháborító”. A túlzások két üzenetet emelnek ki: „Először is vegyék észre, hogy milyen is a könyörtelen szívtelenség bűne. Másodszor pedig vegyék észre, hogy ennél már csak egy nagyobb

dolog van: az Úristen irgalmas, bűnbocsátó kegyelme.”

A püspök szerint Péter kérdése a mi kérdésünk, ma is: „Uram, hányszor kell még megbocsátanom ellenem vétkező testvéremnek, vagy abbahagyhatom most már a megbocsátgatást?” Rámutatott: „a megbocsátás kérdése nem mennyiségi kérdés”, mert „a kiengesztelődésnek nincs határa”. Krisztus tanítványának nem egyszerűen jobbnak kell lennie, hanem „mássá kell lennie”. A gondolkodásmódjának kell megváltoznia.

Az igehirdetésben hangsúlyosan megjelent az ember bűnösségének és eladósodottságának képe: „Hiszen olyanok vagyunk, akik képesek lehetetlenül nagy adósságot felhalmozni.” A bűn folyamatát így világította meg Fekete Károly: „kicsiben kezdődik, aztán pedig nő az étvág, és jönnek a fokozatok”, miközben „elaltott lelkiismeretünk természetesnek veszi, hogy mindent meg lehet úszni”. A püspök rámutatott: sokszor éppen azok válnak irgalmatlanná, „akik egyszer már kegyelmet nyertek”. A megbocsátani nem tudás „zsémbessé, kiállhatatlanná, bosszúállóvá és magányossá tesz, gyötrelmes állapotba juttat”.

Az igehirdetés egyik összegző mondata így hangzott: „Nekünk adósságot elengedő Urunk van, aki-

ben mérték nélküli az irgalom.” A püspök kiemelte az aránytalanságot a két tartozás között: „A kifizethetetlen adóssággal csak egyet lehet tenni, elengedni. A bűnre pedig egyetlen megoldás van, Isten bocsánata.”

A példázat második részében megjelenő ítéletről elmondta: „A gonosz, szívtelen szolga, aki elveti a türelmet és a könyörületet, önmagát hozza kilátástalan helyzetbe.” Az igehirdetés zárásában Jézus szavainak sürgető üzenetét emelte ki: „Nem kellene nektek is megkönyörölnötök szolgatársaitokon, amint én is megkönyörültem rajtad?”

A prédikáció végén a Miatyánk szavaival utalt a bűnbánat és a megbocsátás kapcsolatára: „Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek!” Hozzátette: „Ehhez viszont bűnbánat kell. És erre jön a mennyi király, a megváltó Krisztus bűnbocsátó kegyelme.”

Az igehirdetés után megáldották a hamut, amellyel előbb Fekete Károly püspök és Hortobágyi Cirill főapát hintette meg egymás fejét kereszt alakban, majd a társegyházak lelkipásztorai, a szerzetesközösség és az egybegyűlteket is fogadták a hamu jelét.

Forrás:
Pannonhalmi Főapátság
Fotó: Hajdú D. András

Elindult a Katolikus Karitászs és a dm drogériálánc „Együtt a babákért” programja

Monorierdő Község Önkormányzata adott helyet február 17-én délelőtt a Katolikus Karitászs és a dm-drogerie markt Kft. „Együtt a babákért” programja megnyitójának. A karitászs és az üzletlánc tizenhat éve működik együtt Magyarországon. Jelenleg országszerte kétszázhatvan rászoruló kisgyermeket segítenek fél évre elegendő pelenkával. A dm drogériálánc részéről kétszázhatvan üzlet vállal jelképesen keresztszülőséget: országszerte összesen huszonhétmillió forint értékben biztosítanak pelenkát kétszázhatvan kisgyermeknek, segítve ezzel a rászoruló családokat.

Az „Együtt a babákért” program megnyitóján beszédet mondott Zagya Richárd, a Katolikus Karitászs országos igazgatója; Borbás Viktor, Monorierdő község polgármestere és egyben a helyi karitászcsoport vezetője; Hittner Krisztina, a dm PR és ügyfélszolgálati csoportvezetője. Imádságot vezetett Szász Tibor, a monori Nagybaldogasszony-templom diakónusa. Jelen volt György-Kovács Gábor, a Váci Egyházmegyei Karitászs igazgatója, valamint a helyi karitászs számos önkéntese és munkatársa. Szabados Edina, a Katolikus Karitászs sajtóreferense köszöntötte a jelenlévőket, majd elmondta: „Ez a tizenhatodik alkalom, amikor a Katolikus Karitászs és a dm Kft. együtt támogatja azokat a családokat, amelyek nehézséget élnek át a hétköznapiakban.”

Borbás Viktor polgármester, a monorierdei karitászs vezetője beszédében hangsúlyozta: „Egy kisbaba érkezését mindig a boldog várakozás, a remény és a szeretet időszaka előzi meg. Nincs is nagyobb ajándék egy közösség számára, mint amikor egy új élet születik, hiszen minden gyermek a jövő záloga.” Mint mondta, Monorierdőn az önkormányzat is támogatást nyújt azoknak a családoknak, ahová újszülött érkezik. A karitászs és a dm összefogása, valamint az önkormányzati intézkedések biztonságot, támogatást és reményt jelentenek minden családnak.

Hittner Krisztina a dm Kft. képviselőjében szólt a jelenlévőkhöz. „Nagy öröm egy csecsemő érkezése a családba, de sok nehézséggel is jár, anyagi nehézségekkel is. Tizenhat éve az a célunk, hogy könnyebbé tegyük ezt az időszakot. Országosan kétszázhatvan üzletünkkel szimbolikus keresztszülőséget vállaltunk kétszázhatvan családnál.”

Zagya Richárd, a karitászs országos igazgatója beszédében kiemelte az összefogás jelentőségét: „Ennek a programnak a létrejötte és tizenhat éve tartó működése a Katolikus Karitászs, a dm, az önkormányzatok, az

együttműködő szervezetek, az önkéntesek és az egyházmegyei karitászsok összefogásának köszönhető. Az önkéntesek látogatják a családokat, és környezettanulmányokat készítenek; az egyházmegyei karitászsok gondoskodnak arról, hogy a különböző településekre minden rászorulóhoz eljusson az adomány.”

Az eseményen a monorierdei családoknak önkéntesek segítségével névre szólóan osztották ki a pelenkákat, majd rövid éneklés után Orlich

Monorierdőn az újszülöttek száma növekszik, a családok egy, két vagy három gyereket nevelnek, ami azt is jelenti, hogy bővíteni kell az óvodát, és napirenden van egy bölcsőde építése is. Az önkormányzat szociális érzékenysége megnyilvánul abban, hogy minden újszülöttet huszonötezer forint értékű babacsomaggal támogatnak, és az „Élet ösvénye” elnevezésű helyen az elmúlt öt évben több mint háromszáz japán cseresznyefát ültettek, minden gyermeknek névre szólóan.

Ilona papírszínházi előadása következett, a gyerekek örömeire.

Hittner Krisztina kérdésünkre válaszolva elmondta: tizenhat évvel ezelőtt Magyarországon a dm kereste meg a karitászt, mivel az osztrák anyavállalat és az ottani karitászs között addigra már kialakult egy jól bevált együttműködés. Ez nem csak a pelenkaadományozásban nyilvánul meg, a két szervezet az ukrajnai háború kapcsán is együttműködött. „Évi több mint százmillió forint értékben adományozunk, a pelenkákra szánt huszonhétmillió forint ennek csak egy része.” Hittner Krisztina azt is elmondta: más jótékony tevékenységeik is vannak, például a Nap gyermekei elnevezésű pályázatos projektjükben naptejeiket adnak óvodai csoportoknak, és a győztes óvoda udvarát felújítják.

Borbás Viktor tíz éven át családgondozóként tevékenykedett Monorierdőn. „Hithű katolikusként a karitászt a nagyszobánkban hoztuk létre, élelmiszermentés fő profiljával. Ezt követően lettem alpolgármester, majd pedig polgármester, de a Katolikus Karitászsban betöltött szerepem továbbra is változatlan.” Elmondta: öröm, hogy

Hangsúlyozta azt is, hogy tizenkét itteni családnak hatalmas segítséget jelent a karitászs és a dm kezdeményezése.

Zagya Richárd elmondta: az önkéntesek és a karitászmunkatársak rendszeresen látogatják a családokat, az igényeknek megfelelően sűrűbben vagy ritkábban. Már hónapokkal ezelőtt környezettanulmányokat végeztek a családok körében, hogy lássák, kiknek lenne szükségük a pelenkaadományra, illetve kik azok, akiknek ez valóban segítséget jelent a krízisből való kilábaláshoz. A dm fél évre elegendő pelenkát biztosít, családonként nagyjából százezer forint értékben. „Közel háromszáz családot nem nehéz megtalálni, sokkal inkább az a kérdés, kiket választunk ki. Fontos számunkra, hogy azoknak segítsünk, akikkel tartósan tudunk együtt dolgozni, és akik valóban változtatni akarnak az életükön, ki akarnak jönni a nehézségekből. A családok együttműködési megállapodást írnak alá, hiszen az ő elhatározásuk is szükséges a hosszú távú változáshoz.”

Vámosy Erzsébet
Fotó: Dénes Balázs

Együttérzésre és cselekvő szeretetre hívnak a püspökeink a nagyböjti körlevelükben

A Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) nagyböjti körlevelét adjuk közre.

Kedves Testvérek!

Február 24-én lesz négy éve annak, hogy Ukrajnában véres háború kezdődött. Sokat hallunk a hírekben geopolitikáról, fegyverekről, területekről és stratégiákról. Azonban látjuk-e a háború rettenetes árát, amely elsősorban nem pénzben mérhető? A háború árát nem a döntéshozók fizetik meg, hanem például azok a gyerekek, akik már négy éve hiába várják haza az apjukat, mert az a fronton van, vagy külföldre menekült. A háború árát azok a diákok fizetik meg, akiknek már négy év óta nincs rendes iskolai oktatás, és naponta órákat töltenek az óvóhelyeken. A háború árát az a tízéves kisfiú fizeti meg, aki a mindkét lábát elvesztett édesapját tolja kerekesszékekben a munkácsi utcán. A háború ára azoknak a szülőknek a rettegése, akik hónapok óta nem hallottak a fronton szolgáló fiukról. Azoknak a feleségeknek a kétségbeesése, akiknek a

férje fizikailag vagy pszichésen megrokkant. A háború ára azoknak az asszonyoknak a verejtéke, akik férfi híján egyedül látják el az állatokat, művelik a földet, cserélik az autó kerekét, és csak napi néhány óra árammal tartják fenn az egész háztartást. A háború árát fizeti meg a sötét lakásban egyedül fagyoskodó nagymama, akihez már nem tudnak eljönni a külföldre távozott unokái. A háborút fizetik meg a családok, akiknél az elromlott gépeket nincs, aki megszerelje, mert elfogytak a szakemberek, és a betegek, akiknek nem jut orvos. Hány gyereknek és felnőttnek kell még testileg, lelkileg megnyomorodnia, mire mindenki felismeri, hogy egy háborúnak csak vesztesei vannak?

XIV. Leó pápa így nyilatkozott az idei első Űrangyala-imádság után elmondott üzenetében az ukrajnai háborúról: „Közel állok mindazokhoz, akik szenvednek, és imádkozom értük... Az elhúzódó konfliktus egyre súlyosabb következményekkel jár a civilek számára, elmélyíti a népek közötti szakadékot, és egyre távolabbra

sodorja az igazságos és tartós békét.” Tavaly a szeptember 1-i Űrangyala-imádság után pedig így tanított: „A fegyverek hangjának el kell hallgatnia, és a testvériség, az igazságosság hangjának kell felülkerekednie.” Kifejezte közelségét az ukrajnai emberek iránt, siratva a háború okozta „folyamatos pusztítást és halált”, és arra bátorította az embereket, hogy ne engedjenek a közönynek. Ehelyett imára és „a szeretet konkrét cselekedeteire” buzdított.

Kedves Testvérek! Ez a rengeteg fájdalom kell, hogy együttérzésre és cselekvő szeretetre indítson bennünket. Most, nagyböjt első vasárnapján, a háború kitörésének negyedik évfordulóján a hívek könyörgése során minden templomban mondjunk imát a békéért! Ezután is nap mint nap imádkozzunk a békéért, és lehetőségeinkhez képest segítsük a háború sújtotta területeken élő testvéreinket! Mostantól nagyböjt második vasárnapjáig bezárólag templomainkban adományt gyűjtünk a háború sújtotta területeken élők számára az erre a célra kitett perselyekben.

Adományainkat a Katolikus Karitás (Caritas Hungarica) számlaszámára is átutalhatjuk: CIB Bank 10701094-76228861-51100005. A közleményben kérjük feltüntetni: „Kárpátalja”.

A Kárpátaljai Szent Márton Karitás naponta kb. 1200 embernek ad meleg ételt, és 67 településen támogatja a rászorulókat. A Görögkatolikus Egyházmegyei Karitás pedig öt ingyen konyhát működtet, s mintegy 300 olyan családnak nyújt vigaszt és rendszeres segítséget, amelyek a háborúban veszítették el hozzátartozójukat, és szinte naponta jelentkeznek újabb érintettek. Számos településen óriási gondot jelent a fűtés, a világítás, a meleg ruházat, az élelem biztosítása. A szükség tehát óriási. Az adományt hűsvétra fogjuk kijuttatni a Katolikus Karitás közvetítésével az Ukrajnában, különlegesen is a Kárpátalján élő rászorulóknak számára.

Kelt Budapesten,
2026. február 22-én

a Magyar Katolikus
Püspöki Konferencia

Fotó: Merényi Zita (archív)

Közösségi összetartozás

Lelki és anyagi támogatás a budakeszi tüzeset elszenvedőinek

Február 13-án kora hajnalban tűz ütött ki Budakeszin, a Zichy Péter utcában egy sorház tetőterében. A helyi közösség anyagi segítséget adott a tragikus tüzeset érintettjeinek, hamvazószerdán, február 18-án pedig ökumenikus imádságot tartottak az áldozatokért.

A tüzesetnél a budakeszi önkéntes tűzoltók érték elsőként a helyszínre. A nem sokkal később érkezett hivatásos egységekkel együtt azonnal megkezdtek az oltást. Akkor már mintegy 200 négyzetméteren égett az épület felső szintje és a tetőzete, de sikerült megakadályozniuk a lángok továbbterjedését, amit egy gázpalack felrobbanása még nehezített. A tűz következtében leszakadt födém alatt három lakó lelte halálát. Húsz sérültet kellett a mentőknek ellátniuk és kórházba szállítaniuk, azonban egyiküket már nem tudták megmenteni. Többen a mai napig kórházi kezelésre szorulnak.

A helyi önkormányzat minden segítséget megadott az érintetteknek, akik közül többen mindenüket elvesztették. A város az utóbbi hónapokban több súlyos tüzeset kapcsán bizonyította polgárai összefogását, együttérző segítőkézségét. Ez esetben is mindmáig folyamatosan érkeznek a pénzbeli és tárgyi felaján-

lások az önkormányzat és a HÍD Családsegítő Szolgálat segélyvonalára.

A tragikus tüzeset másnapján, február 14-én tartotta Budakeszi Város Német Önkormányzata hagyományos farsangi svábbálgját, amelyet mindig a hamvazószerda előtti szombaton rendeznek meg. A 300 fős eseménynek a Prohászka Ottokár Katolikus Gimnázium adott helyet. A német önkormányzat elnöke, Schrotti János, aki maga is tűzoltó és a Budakeszi Önkéntes Tűzoltó Egyesület alapító tagja, megrendülve beszélt a tüzesetről, köszöntve a bálon jelen lévő tűzoltó bajtársait, majd felkérte Harkai Gábor plébánost, hogy emlékezzen meg a tragédia áldozatairól, vigaszt nyújtva a sérülteknek és családjaiknak.

Harkai Gábor plébános Lázár feltámasztásának története alapján szólt a halálról és a feltámadás reményéről, majd elmélkedését rövid imával zárta, melybe a jelenlévők is bekapcsolódtak. Bejelentette, hogy a katolikus egyházközség február 18-án este ökumenikus imára hívja a budakeszieket a Havas Boldogasszony-templomba. A település református, evangélikus, metodista és baptista gyülekezetének lelkészei azonnal vállalták a szolgálatot.

A svábbálg szervezői egyhangú döntéssel határoztak a károsultak anyagi támogatásáról is. Február 17-én, kedden délután átadták Győri

Ottília polgármesternek a bál teljes bevételét: egymillió forintot a tűzkárosultak megsegítésére, mely összeget az önkormányzat juttat el az érintettekhez „rászorultsági szempontok és szakmai javaslatok alapján, átlátható és felelős eljárásrend szerint” – hangsúlyozta a polgármester.

A farsangi öröm és vidámság a valódi, tevékeny közösség megtapasztalásának élményével egy város összetartozását erősítette. Jó volt ünnepelni, közös imával és tevékeny szeretettel készülni a keresztények legnagyobb ünnepére, a húsvétra.

Szöveg és fotó: Körösiné Merkl Hilda

Az ünnep a reményt fejezi ki

A Veszprém-Főegyházmegyei Karitásztól jótékonybálja Sümegen

Immár negyedik alkalommal rendezte meg a Veszprém-Főegyházmegyei Karitásztól a hagyományos jótékonybálját, amelynek célja idén is a krízishelyzetbe került családok megsegítése volt. A február 13-án Sümegen tartott bál fővédnöke Udvardy György érsek, valamint Polgárdy Imre, a Veszprém Vármegyei Önkormányzat Közgyűlésének elnöke volt.

A rendezvényen jelen volt többek között Nagy József kanonok, Navracsics Tibor közigazgatási és területfejlesztési miniszter és Németh Zoltán, Sümeg alpolgármestere. A bál házigazdája a Hotel Kapitány tulajdonosa, a Papp család volt, amely nagylelkű felajánlásával idén is jelentősen hozzájárult a jótékonybál cél megvalósításához. A megnyitón elhangzott: a bál nem csupán társasági esemény, hanem közös hitvallás mellett, hogy nem fordítjuk el a tekintetünket a nehéz helyzetbe került családokról.

Ghiczy László, a Veszprém-Főegyházmegyei Karitásztól igazgatója kiemelte: a tavalyi bál bevételéből közel kétszázötven gyermek

életkörülményein tudtak javítani a főegyházmegye területén. Támogatást nyújtottak többek között egy kisgyermek külföldi gyógykezeléséhez, gyógyszerek kiváltásához, gyógyászati segédesszüközök beszerzéséhez, étkezési térítési díjak kifizetéséhez, valamint Kárpátalján élő, krízishelyzetben lévő gyermekek megsegítéséhez is. „Minden segítség nemcsak az adott pillanatban

jelent támogatást, hanem hosszú távon változtat meg életeteket” – hangsúlyozta.

Udvardy György érsek ünnepi beszédében arra hívta fel a figyelmet, hogy a bál nem ellentmondás a karitatív szolgálat vonatkozásában, hiszen „az ünnep mindig a reményt fejezi ki; nem magyarázni kell, hanem megélni – örömmel, közösségben, egymásra figyelve”.

A főpásztor külön köszönetet mondott a karitásztól munkatársainak, önkénteseinek és mindazoknak, akik nemcsak adományaikkal, hanem személyes jelenlétükkel és találkozásaikkal teszik kézzelfoghatóvá a krisztusi szeretetet. Az est során beszédet mondott Navracsics Tibor miniszter is. A kiemelt partnerek – köztük a Laterex Építő Zrt., az MBH Bank és más támogatók – ünnepélyes keretek között adták át adományaikat.

Forrás és fotó: Veszprémi Főegyházmegye

A tanyagondnokság mindennapjai Cegléden

A Magyar Máltai Szeretetszolgálat ceglédi tanyagondnokai mellé szegődtünk egy februári munkanapjukon, és ámulva tapasztaltuk, mennyi mindenhez kell értenie annak, aki erre a szép szolgálatra vállalkozik, a sáros földúton való autóvezetéstől a fa felhasználásán át a kisebb szerelési munkákig. A legfontosabb mégis a nyitottság, a figyelem, a kedvesség.

Nagy a tanyavilág Cegléd körül, korábban a térszék miatt sokan költöztek a külterületekre, később pedig az alacsony ingatlanárak vonzották a kiköltözőket. Vannak gazdaságok, tehetősebb tulajdonosokkal, de akikhez a tanyagondnok ellátogat – még ha a szolgálat nem is rászorultsági alapon működik –, azok szegényes körülmények között élő emberek. A legtöbben szeretnek ott lakni, hozzászoktak a csendhez, a természet közelségéhez, és az infrastruktúra hiányához is (nincs gáz és vezetékes víz). Az idő azonban halad, a régen élet-erős mezőgazdasági munkásokból idősek emberek lettek, a gyerekeik elköltöztek, aki pedig ott ragadt, az segísre szorul.

„Nem fenéig tejfel...”

Kövér Erzsébet nyolc tanyagondnokság munkáját koordinálja, három a város környéki tanyákon működik, a többi Tápiószecsen, Dányban, Kókán, Szentmártonkátán, Nagykátán. Tizennégy éve alakult a szolgálat, jelenleg három tanyagondnokkal (és egy helyettes-sel), akik közül Mátyási Mihály a kezdetektől fogva itt dolgozik. Megosztja velünk a legfontosabb feladataikat. Egy tanyagondnok 70-től 400 főig láthat el egy területet. Reggel gyerekeket szállítanak iskolába, oviba, aztán a betegeket időpontra a kórházba, háziorvoshoz, utána következnek a bevásárlások, az ételkészítés, a gyógyszerkiváltás, az ivóvízszállítás, mert a sok műtrágyázás miatt a fűt kutak vize nem iható. Délután a szolgálat végén a gyerekeket szállítják haza. „Nem fenéig tejfel a tanyasi élet, de mi éppen azért vagyunk, hogy le tudják küzdeni a nehézségeket,

közelebb hozzuk az ellátást” – magyarázza.

Mihály mellett Banó József hét éve, Vizoviczki András egy éve végzi a szolgálatot. Kell hozzá problémamegoldó képesség, beleérző képesség, és szeretni kell ezt a munkát – mondják. Melinda, Mihály felesége a helyettes, és egyben önkéntes is a Máltai Szeretetszolgálatnál, ő válogatja az adományokat. Egyetértenek abban, hogy erőn felül dolgoznak, nem csupán a kötelező feladatokat látják el, hanem élelmiszer-adományokat is visznek ki, ruhaadományt fogadnak, válogatnak. Kövér Erzsébet elmondja, hogy nagyon jó kapcsolatban vannak a családsegítővel, a védőnői hálózattal, a mezőőrséggel, a rendőrséggel, a tűzoltósággal, a ceglédi önkormányzattal, rájuk mindig számíthatnak. Egy családnál ablakokat cseréltek a közreműködésükkel, azóta sikerült új ajtót is felszerelni a széljárta házban. Soha nem fogy el a feladat ezekben a házakban, de ha a tanyagondnokok odafigyelnek, beszélnek róla másoknak, mindig akad segítség, talán csak egy telefonba kerül. Táb-lázatot vezetnek a kérésekről, ha van felajánlás, azonnal elviszik a rászorulóknak, mert tárolni nem tudják. Az emberek nagyon segítőkészek, vagy mindig jó helyen kopogtatunk – mondja Erzsébet.

Csak rájuk számíthatnak

Egyetértenek abban is, hogy ez nemcsak szolgáltatás, hanem szolgálat, segítség, hivatás. Vannak nehéz természetű emberek, de eddig mindig túllendültünk, megtaláltuk a hangot – mondja Mihály. Megismerik a családokat, az örömeiket, bánataikat. Emberekkel dolgozni nehéz, mindenkihez máshogy kell hozzáállni, vannak jó és rossz napjaik, ahogy a tanyagondnokoknak is. Ugyanakkor olyanok már kicsit, mint a családtagjaik, vannak olyan idősök, akik úgy tekintenek rájuk, mintha a saját gyerekeik lennének. Sokan csak rájuk számíthatnak, ha baj van, ha ügyet kell intézni, mert nincsenek rokonaik, vagy ha vannak is, dolgoznak, sokan külföldön. Olyan nagy a bizalom, hogy sokszor

a mentő helyett is a kollégákat hívják, aztán a tanyagondnokok hívják a mentőt, amelynek sofőrjét sokszor útba is kell igazítani vagy elkísérni. Sőt, Mihály elmondja, már az is előfordult, hogy vontatókötéllel kellett kihúznia a mentőt.

Banó József hozzáteszi, hogy a Máltai Szeretetszolgálat a keresztény lelkiesség miatt is sokat tud adni, például gyász esetén. Viszik az embereket templomba is, igény szerint, teljeskörűen figyelnek rájuk. Vele indulunk az első útra. Szüksze-vű embernek tartja magát, pedig sok érdekes dolgot mesél abban a negyed órában, amíg kiérünk a tanyákra. Amit nem mond el, azt pedig megtudjuk az emberektől: Marika néni – akihez majd a második körben megyünk – örömmel meséli, hogy amíg tudott járni, Józsi vitte reggelente a városba a nyolc kilométerre fekvő templomba. Sőt, minden nyáron elvitte őt a barátnő-jéhez Vas megyébe néhány napra, amíg ő a családjával a Bakonyban nyaralt, majd a végén haza is hozta. „Őhózzá másmilyen viszony is kapcsol, mélyebb” – teszi hozzá.

Idős asszonyoknál az Irtványoson

Fás területre kísérik el a tanyagondnokot, az út egyik oldalán telepített, a másikon természetes erdő. Útközben megosztja velünk, hogy a közbiztonság nem jó a tanyavilágban, sok a rablás, főként ha

azt látják, hogy valaki hosszabban nincs otthon. Mesél egy bácsiról, aki éppen csak meghalt, már el is bontották a gerendákat a házából. Ami nagyon megváltozott a múlt-hoz képest – József tanyán nőtt fel, akkoriban összetartó közösség volt,

együtt dolgoztak és együtt ünnepeltek –, hogy nem figyelnek egymásra az emberek, sokszor nem tudják, kiről van szó, amikor keres valakit.

Pap Ferencné Sárát és lányát, Andreát látogatjuk meg először. Mindig öröm, amikor jön Józsi – mondják, és látszik is az örömről, viccelődnek, nevetgélnek. Nincs mobiltelefonjuk, de a tanyagondnok mindig előkeríti őket, ha kell, a szomszédokból. Hozza az adományokat, tartós élelmiszert – szükségük van rá, mert egészségügyi okokból egyikük sem tud dolgozni –, segít fát hasogatni, elbeszélget velük. Sára 70 felé jár, fűrge asszony, eljár gyalog a boltba, fél óra séta, de ha beletapos a gázba – mutat a cipőre – akkor még kevesebb. Van, amikor én nem érem utol, 46 évesen, viccelődik vele a lánya. Itt született, négy testvérel együtt itt nevelkedett, nem szeretne elmenni: friss a levegő, sok a vad, tavasszal beköszönnek a kertbe a dákók. Mindig öröm, ha jön – de még jobb lenne, ha gyakrabban jönne – mondják mosolyogva a tanyagondnoknak, majd „megfenyegetik”: baj lesz, ha Sándor, József, Benedek nem hozza a meleget, a Józsefeken verik le.

A következő házról nem gondolná az ember, hogy lakik benne valaki. Banó József is azért kopogtatott be először, mert látta a füstölő kéményt. Julika néni egyedül él, fia és veje segítik, és a tanyagondnok hozza az élelmiszert, vizet, de a dűledező, szétesőfélben lévő vályogház állapotán kevés pénzből nem lehet segíteni. József türelmesen hallgatja a történeteit, a tévképzeteket egy – korábban valóban a környéken garázdálkodó – férfiről, aki a padláson lakik, mindennap rongálja a födémét, a gerendákat, kilötyköli a vizet és félelmet kelt.

Azt mondják rólam, hogy három fülem van – osztja meg velünk a tanyagondnok. Valóban úgy figyel, mint kevesen, néhány biztató

irányba, a szociális szféra felé. Itt megtalálta a helyét, hiszen mindig is szívesen segített másoknak.

Egy takaros kis tanyára látogatunk, ahol hat óriási, elégedett disznó fogad. Mészáros Mihályné Terike néni a két negyvenes lányával lakik itt, akik itt voltak gyerekek, innen jártak iskolába. Kedves, szelíd emberek, és hálásak, hogy a tanyagondnokság támogatja őket, hiszen András nélkül nem tudnának disznókat sem tartani, ő hozza el autóval hetente a nyolc zsák tápot. Elboldogulnak, ha születik malac, azt eladják, a tyúkokat, tojást is. Itt vannak otthon, távol a világ zajától.

Elkísérjük a tanyagondnokot Erdélyi Marika nénihez, aki 2009-ben a fiához költözött ide a ceglédi

szóval bátorítja a beszélgetőtársát. A pénzügyi világban dolgozott, onnan jött át a szociális szférába, ahol sokkal jobban otthon érzi magát, az egyszerű emberekkel szeret beszélgetni. Julika néni hatalmas bizalommal osztja meg vele a gondjait, a kormoló kályhát, a javításra szoruló födémét... „Segélj rajtam, Józsi” – búcsúzik tőle az idős asszony, aki elmondása szerint jól elboldogul egyedül, pedig érezhetően fél a házban, ahol a körülmények szinte élehetetlenek.

Beköltözött és itt ragadt tanyalakók

Vizoviczki Andrásal folytatjuk az utat, a Fertályos kaszálókra megyünk. Ő egy éve dolgozik tanyagondnokként, korábban barkácsboltja volt, amit a válság miatt nem tudott továbbvinni. Egy balesetben megsérült, az elszabadult flex felvágta az arcát, kezét, lábát, és a ceglédi kórházban annyira kedvesen bántak vele, hogy elkezdett nyitni más

tanyavilágba, mert Szombathelyen már nem tudta fizetni az albérletet. közben a fia meghalt, ő pedig itt maradt. Milyen itt lakni? „Így már keserves – mondja. – Nincs hová menni, mert senkim sincs. Rokonaim megöregedtek, Vas megyében

lagnak.” Nehezen mozog, járókerettel jár, Tünde, a szomszédasszony jár át hozzá beszélgetni, barátkozni, segíteni. Marika néni nagyon hálás a Szeretetszolgálatnak, kapott fát, segítettek felválni, kiváltják a gyógyszerét, elviszik

orvoshoz, bevásárolnak, nem is tud olyat mondani, amiben nem segítenének. Elmeséli, hogy régen mindennap elbiciklizett reggel a templomba, nyolc kilométernyire. Később József vitte, de már nem tud bemenni, néha a Karitás segítségével kijön hozzá a pap. Mindketten megerősítik, mennyire fontosak az ételmentésből származó adományok, abból főznek, ami marad, beteszik a mélyhűtőbe, rengeteget számít, hogy nem kell húst, zöldséget, kenyeret venni.

Óriási segítség az embereknek a tanyagondnokok szolgálata, akiknél jártunk, nem győzték hangsúlyozni. A Máltai Szeretetszolgálat munkatársai nagy odafigyeléssel, szakértelemmel végzik a munkát, és a konkrét gesztusokon túl is fontos a jelenlétük. Ahogy József mondta: „A Gondviselő gondoskodik rajtunk, embereken keresztül.”

Thullner Zsuzsanna
Fotó: Lambert Attila

Oklevélátadó díszünnepség az Eszterházy-egyetemen

Ünnepélyes keretek között tartotta diplomaosztó ünnepségét február 13-án az Eszterházy Károly Katolikus Egyetem (EKKE) az egri Líceumban. A 2025/2026-os tanév őszi félévében összesen 482 hallgató tett sikeres záróvizsgát az intézményben, közülük 334-en vehették át oklevelüket.

Repülő magiszteri sapkák, büszke mosolyok és tapsviharral kísért pillanatok jelezték: több száz hallgató számára ért véget egy meghatározó életszakasz. A végzősök nemcsak oklevelüket vehették át, hanem éveken át tartó munkájuk gyümölcsét is megünnepelhetnék családjuk és oktatóik körében.

Az alapképzést 111, az osztatlan képzést 16, a felsőoktatási szakképzést 20, a mesterképzést 162, míg a szakirányú továbbképzést 23 hallgató végezte el. Az EKKE Neveléstudományi és Történelemtudományi Doktori Iskolájában tizenheten szereztek doktori oklevelet, valamint egy habilitáció átadására is sor került.

A délelőtti ünnepség keretében a Bölcsészettudományi Kar, a Gazdaság- és Társada-

lomtudományi Kar, valamint a Pedagógiai Kar végzős hallgatói vették át diplomájukat.

Az eseményt megtisztelte jelenlétével Varga-Bajusz Veronika felsőoktatásért, szak- és felnőttképzésért, fiatalokért felelős államtitkár. Ünnepi köszöntőjében méltatta a végzősök kitartását és szakmai elhivatottságát, és kiemelte: a megszerzett tudás biztos alapot ad a jövő kihívásaihoz.

Az ünnepségen köszöntött mondott Ternyák Csaba egri érsek, az egyetem nagykancellárja, valamint Vágner Ákos, Eger megyei jogú város polgármestere is. A rendezvény meghitt és emelkedett hangulatban zajlott, a családtagok, barátok és oktatók jelenléte tette igazán emlékezetessé.

A délutáni program során az angol nyelvű képzésben részt vevő hallgatók, valamint az Informatikai Kar, a Művészeti Kar és a Természettudományi Kar végzősei vehették át oklevelüket.

Pajtókné Tari Ilona, az EKKE rektora köszöntőbeszédében hangsúlyozta: az Eszterházy

Károly Katolikus Egyetem öröksége a tudás, a hit és az emberformálás egységéből fakad. Útravalóként így fogalmazott: „A jövőt azok formálják, akik képesek egyszerre szilárdan állni és rugalmasan alkalmazkodni az élet kihívásaihoz. Vigyék magukkal az egyetem örökségét, építsenek olyan jövőt, amelyben jó élni!”

Forrás és fotó:
Eszterházy Károly Katolikus Egyetem

„Ahol a kincsed, ott a szíved is”

Diplomaosztó ünnepség a Szent Atanáz-főiskolán

A nyíregyházi Szent Atanáz Görögkatolikus Hittudományi Főiskola ötvenkét hallgatója vehette át oklevelét a 2025/2026-os tanév téli diplomaosztó ünnepségén, melyet február 13-án tartottak.

A diplomaosztó közös imádsággal vette kezdetét az ünnepi elnökség bevonulása után, melynek tagjai Kocsis Fülöp érsek-metropolita, a főiskola nagykancellárja; Galambvári Péter megbízott rektor, Seszták István rektorhelyettes, Szabó Péter rektorhelyettes, valamint Gloviczki Zoltán, az Apor Vilmos Katolikus Főiskola rektora voltak.

Galambvári Péter rektor ünnepi beszédében a krisztushívők jogait és kötelezettségeit állította középpontba a kánonjogi kódex alapján. Kiemelte, hogy a megszerzett tudás nem öncélú, az a hiteles tanítás megélését, hirdetését és védelmét szolgálja.

A rektor a közelgő nagyböjt fényében *Szent Máté evangéliumát* idézte: „Ahol a kincsed, ott a szíved is.” Útravalóul azt a kívánságát fejezte ki a friss diplomás hallgatók felé, hogy ne csupán elméleti ismeretként őrizzék a főiskolán tanultakat, hanem éljenek is azok szerint Isten dicsőségére és az Egyház javára.

A diplomák kiosztása előtt a papnövendékek kórusa (Turjanica János, Kalász Nándor, Berecki Dániel és Horváth László) emelte énekével az ünnep fényét, a rendezvény zárásaként pedig Kémenes Örs másodéves papnövendék tette igazán meghitté a pillanatot saját versének elszavalásával.

A 2025/2026-os tanév első félévében ötvenkét hallgató fejezte be sikeresen tanulmányait az intézményben. Mesterszakos diplomát négyen vehettek át, a közoktatási vezető és pedagógus szakvizsga továbbképzési szakirányú szakon huszonnyolcan fejezték be tanulmányaikat, míg az organikus pedagógia szakirányú továbbképzési szakon tizennyolcan szereztek tanúsítványt.

A hivatalos esemény zárásaként a friss diplomások az elnökség tagjaival és oktatóikkal együtt ünnepi koccintáson vettek részt a Szent Péter-teremben. Az ünnepelés a családtagok körében folytatódott.

Vándor Ilka Borbála/ SZAGKHF
Fotó: Farkas Friderika/ Görögkatolikus Metropólia
Forrás: Nyíregyházi Egyházmege

Megemlékezés a Vértesben elesett II. világháborús hősekről

A Vértesben elesett második világháborús hősek előtt tisztelegve az Erdészek a Vértes Értékeiért Egyesület február 14-én délelőtt – a hagyományokhoz hűen – megemlékező ünnepséget szervezett a vértesszomszomszág mai út melletti emlékműnél.

A résztvevőket Vécsei László, az egyesület elnöke köszöntötte. Megemlékező beszédet mondott Tessely Zoltán országgyűlési képviselő, miniszterelnöki biztos és Lévai Ildikó, Csókakő polgármestere. Ünnepi beszédet mondott B. Stenge Csaba levéltár-igazgató, az áldozatokért pedig Spányi Antal megyéspüspök imádkozott.

Az emlékműnél sokan gyűltek össze: erdészek, hagyományörzők, katonák, közéleti

A huszárok helytállása

Tessely Zoltán a térségben harcoló 1. magyar királyi huszárhadosztály katonáira emlékeztetett. Felidézte azokat a küzdelmeket, amelyek Gánt és Csákvár környékén, a Kotló-hegy térségében zajlottak, valamint annak az ötszázötven katonának a sorsát, akiket Csákvár határában bekerítettek és felmorzsoltak. Beszédében a hősiesség, az önfeláldozás és a hazaszeretet jelentőségét emelte ki, és hangsúlyozta: a történelem súlyos veszteségei arra intenek, hogy a béke megőrzése ma is közös felelősségünk.

Lévai Ildikó az 1. huszárhadosztály és vezetője, Tomka Emil huszár alezredes alakját idézte fel. Kiemelte a bajtársiasság, a kötelességtudat és a személyes példamutatás

szereplők és helyi lakosok. A résztvevők főhajtással, díszsortúzzal és koszorúk elhelyezésével emlékeztek az 1944–1945 telén a Vértes térségében zajló harcok áldozataira.

A háború emberi arca

Vécsei László köszöntőjében arra hívta fel a figyelmet, hogy a második világháború nem csupán hadmozdulatokat és évszámokat jelent, hanem személyes sorsokat, emberi életek történeteit. A Vértesben zajló harcok fiatal katonák, családapák, civilek életét követelték, sokakét örökre megváltoztatva. Hangsúlyozta: az emlékezés nemcsak tiszteletadás, hanem felelősség is. A béke nem magától értetődő állapot, hanem olyan érték, amelyet közösségeinkben és mindennapi döntéseinkben is őriznünk kell.

szerepét. Úgy fogalmazott, egy nemzet erejét múltjának hősei is adják, örökségük pedig ma is iránytű lehet.

Közös főhajítás

Az ünnepség végén elhangzott ima után koszorúzásra került sor. Az emlékműnél önkormányzatok, civil szervezetek, katonai egységek és magánszemélyek helyezték el a kegyelet koszorúit.

A megemlékezés zárásaként a vértesszomszomszág is lerótták tiszteletüket az emlékműnél, főhajtással emlékezve a Vértesben elesett hősekre.

**Forrás: Vertesszomszaga.hu/
Székesfehérvári Egyházmegye
Fotó: Némédi István**

Felismerni és reagálni

Kiállítás és imádság Budapesten
a bántalmazások áldozataiért

Különleges kiállítás nyílt február 20-án Budapesten, a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolán a „SAFEGUARDING – Gyermekbiztonság egyházi környezetben” elnevezésű projekt keretében. A megnyitón beszédet mondott és a bántalmazások áldozataiért imádkozott Székely János szombathelyi megyéspüspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elnöke.

A gyermekek biztonságával kapcsolatos kihívásokra adott válaszként az Ukrán Katolikus Egyetem Gyermekmértősség Központjának koordinálásával jött létre a „SAFEGUARDING – Gyermekbiztonság egyházi környezetben” elnevezésű nemzetközi projekt, amely egy online kurzusból és a hozzá tartozó kiállításból áll. Létrejöttében hat kelet-európai ország (Horvátország, Csehország, Ukrajna, Lengyelország, Szlovákia és Magyarország) katolikus egyházi szakértői működtek közre.

A kiállítás célja az volt, hogy ráirányítsa a figyelmet a kiskorúak védelmére, valamint az online elvégezhető tanfolyamra. A program megálmodói szerint a tárlaton bemutatott művészeti alkotás az egész társadalmat szólítja meg. „A bántalmazás tapasztalatairól szóló kurzuszvázlatokat pólókra nyomtatva egy tömeget imitáló installációt hoztunk létre. Az alap gondolat az, hogy nap mint nap emberek ezrei mellett megyünk el, és mindegyiküknek megvannak a maguk tapasztalatai, sebei és sérülései. A mi feladatunk, hogy észrevegyük azokat, akik támogatásra szorulnak, és segítsünk nekik.”

A kiállítás február 20. és 24. között volt látható Budapesten, a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola aulájában. Az ünnepélyes megnyitón felszólaltak a program megálmodói, majd beszédet mondott és a bántalmazások áldozataiért imádkozott Székely János szombathelyi megyéspüspök, a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia elnöke.

A közös imádság csatlakozott az Egyház kezdeményezéséhez, amely szerint nagyböjt első péntekje a bántalmazások áldozataiért szóló könyörgések napja.

A kiállítás az Ukrán Katolikus Egyetem (Lviv) Gyermekmértősség Központja, a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola, valamint az Emberi Méltóság Stratégia együttműködésében valósult meg.

**Forrás és fotó:
Emberi Méltóság Stratégia**

A párhuzamosok nem csak a végtelenben találkoznak

A nyolcvanéves Barsi Balázs és Várszegi Asztrik a Sapientian

Február 17-én két jól ismert, sokak által szeretett szerzetest köszönthettek a Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskolán: Barsi Balázs ferences szerzetest és Várszegi Asztrik püspököt, nyugalmazott pannonhalmi főapátot. Mindketten nemrég töltötték be 80. életévüket – ebből az alkalomból kérdezte őket Hegyi László, az est ötletgazdája.

A Sapientia Szabadegyetem rendkívüli alkalmán először Bagyinszki Ágoston OFM rektor köszöntötte a jelenlévőket, illetve „a két szenior, de lélekben fiatal szerzetestestvért” – akiktől, mint mondta, a főiskola nevébe foglalt bölcsességet reméljük –, valamint a közönség soraiban helyet foglaló Udvardy György veszprémi érseket. A Sapientia rektora átadta a szót az esemény moderátorának, Hegyi Lászlónak, aki szerint „a két legismertebb magyarországi szerzetessel” találkozunk ma – és ezekre a szavakra a közönség sorából mindenki által jól hallhatóan

felujjongott a legfiatalabb, pár hónapos résztvevő.

Tűz és víz?

Hegyi László elmondta: a témákat és a kivetített régi fotókat nem egyeztettek a két születésnapossal. Végül tapssal kísérve belépett a terembe Várszegi Asztrik és Barsi Balázs. Az Auditorium Maximum katedrája átalakításával bensőségesebb beszélgetésre alkalmas környezetet hoztak létre, és helyet kapott egy monitor, amelyen a két főszereplő is láthatta a kivetítőn éppen megjelenő meglepetésfotókat. Hegyi László elsőként a reakciókat osztotta meg, amelyeket a beszélgetés ötletére kapott másoktól: „ők tűz és víz”, „náluk már nincsen tétje semminek”. „Most kezdődik az élet” – mondta erre derűsen Várszegi Asztrik, aki „egészséges, szabad és boldog”, ha elfárad, leül, pihen, majd megy tovább. Barsi Balázs kisgyerekekhez hasonlította magát, aki nem ér rá azon gondolkodni, hogyan érzi magát. A moderátor elárulta azt is, hogy Barsi Balázs a beszélgetés

előtt „nyers, őszinte, botrányos” kérdéseket kért.

Ki lesz az ateisták püspöke?

Várszegi Asztrik kifejezte csodálkozását, hogy egy ember a létezésével az Egyházhoz kapcsolhatja az egyébként oda nem tartozókat: „Meg ne halj, ki lesz az ateisták püspöke?” – szegezték neki egyszer a költői kérdést.

Barsi Balázs a „tűz és víz” képhez hozzátette, két szimbólumról, két ösképről van szó, melyek ambivalensek, például Isten is tűz, de a pokolhoz is kötődik ez az őselem. Majd hozzáfűzte: „Ha Szent Ferenc tudta volna, hogy így értelmezem ezt, nem írta volna meg a *Naphimnusz*.” Hegyi László 1945. április 4-ével indította a beszélgetés idővonalát: ezt a napot felszabadulásként kellett ünnepelni a két szerzetes gyerekkorában – ugyanakkor ez volt az a nap például, amikor kiutasították Angelo Rotta nunciust Magyarországról.

Ezen a ponton a kivetítőn a főszereplők szüleinek esküvői fotóit lát-

hattuk: egy síóagárdi, népviseletbe öltözött párt (Barsi Balázs szüleit), és egy polgári öltözetet viselő, mosolygó fiatal párt Sopronból (Várszegi Asztrik szüleit). Asztrik atya elmondta, árnyékban, háttérben, zughittanra járva telt élete első tíz éve, miközben otthon szeretetben éltek. Barsi Balázs rengeteg kegyelmet kapott az elzárt kis faluban, ahol felnőtt; úgy érzi, a család még inkább család, az Egyház még inkább Egyház lett a nehézségekben. Burokban születtem – mondta, hozzátéve a későbbi felismerést: az egész világ burokban van.

Meglepetésfotók

A fotókon a kis Istvánt (Barsi Balázs) és a kis Imrét (Várszegi Asztrik) láthattuk, elsőáldozásuk után. Balázs atya megosztotta, hogy már akkor tisztán látta, mi az Eucharisztia; Asztrik atya pedig arról beszélt, hogy a keresztény család élő hite beivódik az emberbe. Sopronban már korán bekúszott a család életébe a politika. Várszegi Asztrikot mindig figyelmeztette édesanyja, hogy senkinek el ne

mondja, amit otthon hall. Mégis, amikor kisfiúként 1956-ban látta, hogy szedik le a nagy vörös csillagot, boldogan felhívta egy utcai fürkéből az anyukáját, és elújságolta neki az örömhírt – az anyukája meg „a keresztvizet is leszedte” róla az óvatlanságáért.

„Megéreztem tízévesen a szabadság élményét” – tette hozzá később az erről a korszakról elhangzottakhoz, amelyről mindketten több emléküket is elmondták a hallgatóságának. Hivatásuk alakulása kapcsán Barsi Balázs többek között megosztotta, hogy bencés gimnáziumba járt, ahol egy ferences laikus testvér volt a sekrestyés, ő dugdosta el neki a Szent Ferenc-életrajzokat. A szerzetesrendek feloszlásához ért az idővonal. A Sapiéntiát fenntartó három rend (a bencések, a piaristák és a ferencesek), valamint még a Szegény Iskolanővérek kongregációja továbbműködhetett az oktatásnak köszönhetően, a ferencesek esetében ezt a feladatot frissen felvállalva. Asztrik atya szülei finoman szólva sem örültek fiuk szerzetesi hivatásának – de ez is, mint szinte minden az este folyamán, anekdotikus formában hangzott el. Így a fel-felcsattanó nevetések határozták meg az este hangulatát.

A szerzetesség jövője, hogy oázissá kell válnia

Balázs atya szerint a jó szerzetes az, aki mindig Isten körül forog; „a tökéletes szeretet életformája”. Erről eszébe is jutott egy történet, amelyben valakinek felróták, hogy még szentmise után is rögtön dühöngeni kezd, mire az illető szerzetes felcsattant: „Nem szeretetre tettem fogadalmat!”

Barsi Balázs úgy látja: a szerzetesség jövője, hogy oázissá kell válnia. Közben a vetítovászon már a diakónusszentelés fotói tűntek fel. Asztrik atya évfolyama volt az utolsó, akiket még kopaszra nyírtak – ennek kapcsán a kopaszság eltérő értelmezéseit említette meg: hol politikai tüntetésnek vették, hol a szentség jelének.

Nyugatra tett útjaikról kérdezte őket Hegyi László. Várszegi Asztrik először visszakanyarodott a meghatározó soproni évekhez: pár száz méterre laktak a bencés templomtól, még a galambfarmját is a templomi galambokból alakította ki. Német nyelvtudása miatt Kelet-Németország volt gyakori célpont, Erfurthoz kötődik nagyon;

míg Balázs atya franciásként Strasbourgban töltött hosszabb időt.

Valahogy visszakanyarodott a beszélgetés a hajviseletekhez. Balázs atya felidézte, hogy korábban ide-oda fésülte a haját. Ha úgy hordaná, mint az egyik fiatal testvér, John Henry Newmanre hasonlítana – mondta, ismét nagy nevetést kiváltva.

A fotókon ők, fiatal szerzetesként, majd magiszterként... Magiszteri tevékenysége eredményeit Asztrik atya vegyesnek látja. A kérdés az, hogy a szerzetes hogyan viszonyul az élő Istenhez, a tűzhöz... Barsi Balázs a rendszerváltás körüli gyarapodásról beszélt; úgy gondolja, a válság most is hozhat majd több hivatást. A kivétítón statisztika a katolikusok számának apadásáról. Hegyi László utalt rá, hogy beszélgetőpartnerei egy üldözött Egyházból indultak, míg most egy támogatott Egyházban élnek.

Vissza a forráshoz

Várszegi Asztrik visszaemlékezett a II. Vatikáni Zsinat idejére, akkor voltak fiatalok, jóllehet a hírekből nem sok jutott el hozzájuk; egy változó korszakban az élő Istenhez és a kezdetekhez kell igazodni – mondta. Koptul tanult annak idején Kákossy László egyiptológustól; szakdolgozatát is ebből írta, mert a szerzetesség kezdetei izgatták. Válság idején fontos visszatérni a forrásokhoz, illetve a tiszta forrásokat választani.

Barsi Balázs OFM Szent II. János Pált idézte, miszerint jelen kell lennie a médiában az evangélium-

nak – „de nem nekem”, tette hozzá (közben azt is felidézte, hogy régen figyelmeztették a tévévezetőket a vallásos tartalmak előtt). John Henry Newmanról beszélt, valamint a kereszténység első századainak zűrzavaráról, amikor annyira új volt még minden, amit a Názáreti Jézus hozott. Megosztotta egy verbita missziós történetét is, aki nek valahol a brazil őserdőben azt mondták a helyiek, van legfelsőbb istenük (Tupã), de „ő nem szól hozzánk, és mi sem szólhatunk hozzá”. Mint a „mozdulatlan mozgató” a filozófiában – magyarázta.

„Lepasszolt főapát”

Az utódokkal kapcsolatban Asztrik atya elmondta: huszonhét év után érezte, hogy elfáradt, már nem tud újat adni a rendjének. Ekkoriban járt Rómában, ahol a jelenlegi primás apát előadásán megtudta, mit kell tennie egy „lepasszolt főapátnak”: el kell utaznia, mert otthon folyton csak bosszankodna, és ő is idegesítene mindenkit. Mivel ő Pannonhalmán kívül már nem nagyon tud létezni, csak öt hónapra ment el Szlovéniába. Aludt, úszott, hasonló „lepasszolt főapátokkal” beszélgetett – ezalatt otthon elindult az új élet. „Nem rólam van szó, hanem Jézus Krisztusról és egy ügyről” – magyarázta, hozzátéve, úgy látja, a bátorítással tud a legtöbbet segíteni a következő nemzedékeknek.

Végül az épített örökség került szóba, a pannonthalmi nagy építkezések („Ti Sztalinvárost csináltatok Pannonhalmából”) – kapta meg

Várszegi Asztrik egy domonkostól, mikor tizenhat építkezés zajlott egy időben), valamint a Sümeg-csehiben megszületett, John Henry Newman nevét viselő kis templom. Utóbbiban Udvardi Erzsébet Kosuth- és Munkácsy Mihály-díjas festő táblaképe látható, akit arra kért Balázs atya, fesse rá Newmant is, noha akkor még szentté sem volt avatva. Fotón a pannonthalmi biomassza-fűtőmű...

Látják a jövőt

Ennek kapcsán felidézte a moderátor Udvardy György érsek szavait, aki szerint a két ünnepelt látja a jövőt. Hegyi László még hozzátette: igen, egyikük tizenhárom évvel előre látta Newman szentté avatását, másikuk meg a gázárrobanást. Barsi Balázs megjegyezte, ebben tulajdonképpen a gondoskodás van; majd ismét megnevetette a hallgatóságot felidézve a régi mondást: „A trágyadomb mellett nyílnak a legkövérebb liliumok.”

Végül Bagyinszki Ágoston rektor megköszönte az estét, melyre valószínűleg mindenki azért jött el, mert az elmúlt években, évtizedekben valamilyen ajándékot kapott a két nyolcvanévestől – majd két fiatal szerzetes átnyújtotta az ünnepeltnek a születésnap ajándékát.

Hegyi László is köszönetet mondott, hogy tanúi lehettünk: a párhuzamosok nem csak a végtelenben találkoznak.

Verestói Nárcisz

Forrás és fotó:

Sapiéntia Szerzetesi Hittudományi Főiskola

Zenari bíboros szolgálata véget ért Szíriában

Mario Zenari bíboros tizenhét évi nunciusi szolgálat után, február 2-án elhagyta a damaszkuszi apostoli nunciatúrát. Az AgenSIR olasz katolikus hírügynökségnek a háborúról, a keresztények elvándorlásáról, az Egyház elkötelezettségéről beszélt.

– Bíboros úr 2008-ban érkezett Szíriába. Ott élt a polgárháború éveiben, egészen a legutóbbi fordulatig. Van olyan arc vagy jelenet, ami a legjobban összefoglalja ezt a Damaszkuszban töltött tizenhét évet?

– Szíria jelenkori történelmének három jól elkülöníthető időszakát élhettem át. Amikor tizenhét évvel ezelőtt megérkeztem, az még a háború előtti Szíria volt. Aztán következett tizennégy évnyi véres konfliktus. Végül egy éve új szakasz kezdődött. Az a Szíria, amit most elhagytam, már nem ugyanaz a Szíria, amely az érkezésemkor fogadott. Ami az arcokat illeti, többet is a szívemben őrzök. Szenvedő gyermekek arcát, akiknek a végtagjait repeszek szakították le, és akiket damaszkuszi kórházakban látogattam meg. Magammal viszem az eltűntek nevét: a két aleppói ortodox metropolita, a szír ortodox Gregoriosz Johanna Ibrahim és a görög ortodox Bulosz Jazigi nevét; drága barátunkét, Paolo Dall'Oglio atyáét és más papokét, akiknek családjával még mindig tartom a kapcsolatot. Ezeket őrzöm a szívemben. Teli bőrdöngőkkel indultam el, de a szívemben hordozott érzelmek sokkal többet nyomnak a poggyásznál.

– Ferenc pápát idézve Ön gyakran úgy beszélt Szíriáról, mint meggyötört országról, amelyet nemcsak bombatalálatok sújtanak, hanem a szankciókkal, az inflációval és a kilátástalansággal vívott gazdasági háború is. A vezetőváltás meghozta a változás látható jeleit? Hogyan kellene fellépnie a nemzetközi közösségnek?

– Egy még mindig romokban heverő és megalázott Szíriát hagytam hátra. A megalázottság nagyon súlyos teher. Vannak, akik félig

telinek látják a poharat, mások félig üresnek. A nemzetközi közösség politikai és részben gazdasági támogatása ugyanakkor reményre ad okot. Az új irányvonalat azért is támogatják, mert az alternatíva a káosz lenne. Ez látszott abból is, ahogyan az új elnököt fogadták az ENSZ-ben és a különböző államfőkkel való találkozókban. A másik oldal viszont a lerombolt Szíria, amely nehezen talál rá a nemzeti egységre. A főbb csoportoknak – szunnitáknak, kurdoknak, alavitáknak, drúzoknak és keresztényeknek – újra fel kell fedezniük, hogy összetartoznak. Itt még sok az ismeretlen tényező. Amikor egy éve azt ismételték: „wait and see” (várjunk, és meglátjuk), én azt mondtam: „work and see” (dolgozzunk, és meglátjuk). Akinek naponta csak egy órára jut áram, attól nem kérhetjük, hogy várjon. Fel kell gyúrni az ingujjat. VI. Pál 1967-es *Populorum progressio* kezdetű enciklikájának mondatát idézem: „A fejlődés a béke új neve.” Ha békét akarunk Szíriában, újjá kell építenünk a kórházakat, az iskolákat, elektromos áramot kell adnunk. A fejlődés a béke új neve.

– Említette, hogy az országot alkotó valamennyi csoportnak rá kell találnia egy új összetartozásra. A keresztényeknek is. Sajnos rengetegen elhagyták az országot. Fennáll a veszélye annak, hogy Szíriában egyáltalán nem maradnak keresztények?

– Néhány nappal ezelőtt találkoztam Leó pápával, és a hiteles forrásokon alapuló információk közül az egyik első, amit megosztottam vele, az volt, hogy a keresztények – ortodoxok, katolikusok, protestánsok – nyolcvan százaléka az elmúlt tizenöt év során elhagyta Szíriát.

És sajnos mások is indulni kezdenek. Ez súlyos seb a keleti egyházak és a társadalom számára is. Látom a küldetést: a keresztények lehetnének a kötőanyag, a híd a különböző csoportok között. Még ha kevesen vagyunk is, ez lehetne a hivatásunk. Nem lehet rögtönözni, fel kell készülni erre, de már el lehet kezdeni.

– Az Egyház mindig is az élen járt abban, hogy segítséget, támogatást nyújtson a szíriai lakosságnak. Szeretném megemlíteni az Ön által erősen szorgalmazott és az AVSI Alapítvánnyal közösen megvalósított „Nyitott kórházak” projektet, amely ingyenes ellátást nyújt a legszegényebb szíriaiaknak.

– Az Egyház kétezer éve járul hozzá az ország fejlődéséhez az oktatás, az egészségügy terén és a közéletben is. Az Egyház igyekezett enyhíteni ezt a hatalmas humanitárius vészhelyzetet. Gondolok itt a Caritas Siria munkájára, a népkonyhákra, az egészségügyi segítségnyújtásra és a hét éven át tartó „Nyitott kórházak” projektre, amely vallási hovatartozástól függetlenül mindenki előtt nyitva állt. Az elmúlt években hat másik intézménnyel, a „Remény rendelőivel” együtt körülbelül száznyolcvanezer szegény beteg ellátását biztosították. Ez csak csepp a tengerben, de megtettük, amit tudtunk.

– Többször beszélt arról, hogy Szíria területén proxyháború zajlik. Tart attól, hogy az ország elveszítheti a területi integritását?

– Ez egy kényes kérdés. A területi integritás és a függetlenség még mindig törekény. Jelen voltak, és részben most is jelen vannak az országban külföldi katonai erők, különféle érdekekkel. Nemrég még öt hatalmas külföldi hadsereg jelenlétéről beszéltek Szíriában. Itt is két

oldala van az éremnek: nemzetközi támogatási ígéretek az egyik oldalon, bizonytalanság az egység és függetlenség körül a másikon. De ezeken a gyenge pontokon is javíthat a fejlődés. Szíriának sürgősen áramra, kórházakra, iskolákra és gyárakra van szüksége. Továbbra is a fejlődés a béke felé vezető fő út.

– Hogyan él Szíria az Ön lelkipásztori szívében?

– Amikor eljöttem Damaszkusból, azt mondtam a vezetőknek, hogy eddig nagykövet voltam Szíriában, mostantól pedig Szíria nagykövete vagyok magam a világban. Továbbra is szószólója leszek az ország ügyének: a fejlődésnek, a békének és az egységnek. Amit a leginkább a szívemben őrzök, az Szíria mint az etnikai-vallási csoportok tiszteltteljes és toleráns együttélésének mozaikja. A háború repedést ejtett ezen a mozaikon. Van két szimbolikus kifejezés, amit magammal viszek a szívemben: az, ahogyan karácsonykor a muszlimok köszöntötték a keresztényeket: „Boldog karácsonyt, milad majid!”, s ramadánkor a keresztények a muszlimokat: „Ramadan karim”. Szeretném, ha ezek a szavak újra visszhangoznának Szíriában: a tolerancia és az együttélés jeleként.

Fordította:
Thullner Zsuzsanna
Forrás: AgenSIR
Fotó: Merényi Zita (archív)

„Márton Áron 130”

Elfogadta a román parlament az országos emlékévre szóló törvényjavaslatot

Miután február 11-én a román Szenátus megszavazta a Romániai Magyar Demokrata Szövetség (RMDSZ) által benyújtott törvénytervezetet, február 18-án 250 szavazattal a Képviselőház is elfogadta a jogszabályt, amely 2026-ot Márton Áron-emlékévvé nyilvánítja a püspök születésének 130. évfordulója alkalmából.

A kezdeményezés tisztelgés Márton Áron életműve és közösségépítő szerepe előtt. A törvénytervezet parlamenti tárgyalása egyházi előjárók és főméltóságok jelenlétében zajlott – számolt be a *Maszol.ro* (Magyar Szó Online) romániai magyar nyelvű hírportál.

Az emlékévről méltó tisztelgés Márton Áron püspök kiemelkedő életműve és közösségépítő szolgálata előtt, aki következetesen kiállt az emberi méltóság, a szabadság, az igazságosság és a keresztény értékek védelmében, bátran szembeállva minden diktatúrával és szélsőséggel.

Az emlékévről lehetőséget teremt továbbá arra, hogy 2026 folyamán országos szinten kulturális, oktatási és közösségi programok mutassák be Márton Áron szellemi örökségét. A törvény biztosítja, hogy a központi és helyi hatóságok, valamint a közszolgálati média anyagi és logisztikai támogatást nyújthassanak az emlékévről rendezvényeihez.

A döntés fontos lépés magyar–román közös történelmi örökségünk megőrzésében, és hozzájárul ahhoz, hogy Márton Áron példája a jövő generációi számára is irányt mutasson.

A törvénytervezet a *Monitorul Oficial al României*-ben (Románia Hivatalos Közlönye) való megjelenést követően lép hatályba.

A Márton Áron 130 emlékévet a Gyulafehérvári Római Katolikus Főegyházmege február

12-én, csütörtökön nyitotta meg Kolozsváron a Szent Mihály-templomban, pontosan 87 évvel azután, hogy a püspököt 1939. február 12-én ugyanitt szentelték püspökké. A szentmisét megelőző sajtótájékoztatót Kerekes László segédpüspök, Szabó Ödön parlamenti képviselő, Lázár Csilla, a Márton Áron Múzeum igazgatója, valamint Bőjte Csongor, a Verbum Egyesület igazgatója számolt be az emlékévről programjairól.

Forrás: Romkat.ro közösségi oldala; Maszol.ro

Fotó: Romkat.ro közösségi oldala

Mindannyiunkra sok munka vár az Úr szőlőjében

Szerzetesekkel találkozott Felföldi László püspök

Felföldi László a megszentelt élet világnapjához kapcsolódóan február 14-én a püspöki hivatalban találkozott a Pécsi Egyházmegyében szolgáló papokkal és szerzetesekkel, hogy együtt adjanak hálát Istennek szolgálatuk minden kegyelméért.

A főpásztor köszöntőjében kifejezte háláját a szolgálatért, melyet a szerzetesek a Pécsi Egyházmegyében végeznek.

A szőlőmunkásokról szóló jézusi példabeszédet idézte. A szőlő az egész világot jelenti, melynek Isten tervei szerint át kell alakulnia mindaddig, míg el nem jön véglegesen Isten országa. Ezért nincs idő a tétlenségre, amikor mindannyiunkra oly sok munka vár az Úr szőlőjében.

Korunk társadalmi remény és nyugtalanlás közepette él, súlyos félelmek gyötrik gazdasági, társadalmi, politikai és kulturális téren. A megszentelt életet élő szerzetesek, papok és a világi hívők is a szőlőskertbe kapnak meghívást,

hogy teljesítsék karizmáik szerinti küldetésüket. Jézus, mint minden tanítványától, tőlük is azt várja, hogy a föld sója és a világ világossága legyenek.

Az élet különböző szakaszaiban Isten ma is hívja az embereket, hogy szőlőmunkások legyenek. A hivatás gondozás az jelenti, hogy azokra kell figyelni és azokat kell kísérni, akiket Isten megszólít, mert majd ebből a közösségből kristályosodik

ki azoknak a köre, akiket Isten szövetségére, különleges hivatásra szólít.

A megyéspüspök arra kérte a szerzetes lelkipásztorokat, a szerzetestestvéreket és -nővéreket, hogy a jövőben kapcsolódjanak be az egyházmegyei plébániai ifjúsági csoportok életébe, a bér márkózás szentségének vételére készülőkkel való pasztorális küldetés megvalósításába.

A Pécsi Egyházmegye területén jelenleg nyolc szerzetesrendhez tar-

tozó közösség él mindennapjait: az Assisi Szent Ferenc Betegápoló Nővérei, a Betegápoló Irgalmasrend, a Sarutlan Kármelita Nővérek, a Nyolc Boldogság Közösség, a Szent Szív Társaság (Sacré Coeur), a Jézus Társasága (jezsuiták), a Magyar Pálos Rend és a Kisebbségi Testvérek Rendje (ferencesek).

Szöveg és fotó: Pécsi Egyházmegye

„A magunkénak érezzük”

Budapesten, a békásmegyer-ófalui Szent József-plébánián a közel kétszáz éves épület födémét beszakadás fenyegeti. Egy emberként mozdult meg a közösség a veszély elhárítására. Február 21-én óriási mennyiségű agyagot távolítottak el a tetőtérből.

Több mint száz ember gyűlt össze a munkálatokra. A nagy többség a gerendázat agyagtapszának eltávolításán dolgozik az épület padlásán. Óriási a por, az emberek maszkkal védekeznek ellene. Főként férfiak alkotják a csapatot, de nagyon sok nő is beállt az élőláncba. Agyaggal megrakott vödörök járnak kézről kézre végig a tetőtérben, majd le a lépcsőn, a földszintre. Lenn már várakozik a talicskások sora, hogy elszállítsák az agyagot a plébániakert végében álló konténerekbe.

Eközben egy másik társaság ebéddel készül: palócgulyást főznek bográcsban az udvaron, sokan pedig süteménnyel megrakott talicskákkal érkeznek. Ez már a második ilyen alkalom. December 20-án tartották az első úgynevezett vödörnapot. Akkor mintegy hetven négyzetméternyi területet tisztítottak meg az agyagtól, körülbelül hetven ember segítségével. Eredetileg úgy tervezték, a többi feladatot a leendő kivitelező végzi majd el, de miután a plébániához tartozó hívek átérték a közös munka örömeit, és felmérték a tetemes költségigényt, úgy döntöttek, önerőből tisztítják meg a fennmaradó részt is.

Szili András plébániai kormányzó szerint „ez az összefogás talán nem példátlan, de hogy meg is tud ismétlődni, az már tényleg nagyon különleges és hatalmas ajándék”. Az emberek szeretik ezt a plébániát, magát az épületet is – mondja, és hozzátéti: plébánosként az a feladata, hogy a közösség a lelki erejét se veszítse el. Táplálni kell a lelkesedést – hangsúlyozza.

A Szent József-plébánia számos közösség otthona: szentségi felkészítésre, felnőtt hittanra járnak ide a hétköznapiakban, házascsoportok, idősklub, cserkészek tartoznak ide, és a Pueblo, a nagy létszámú ifjúsági csapat. „Zajlik az élet, folyamatosak a programok a plébánián, az épület csak este tíztől reggel hat-hét óráig pihen – mondja Szili András. – Ez komoly kihívást jelent, és olykor nehézséget is okoz. Nagy igazság, hogy közös lónak túros a háta. Egyes vendégek bizony sokszor megfélemlenek arról, hogy mivel tartoznak ennek a háznak. Szeretnénk egy szép plébániát, és azon dolgozunk, hogy önfenntartásra képes otthonunk legyen. Ebben kell segítenem a közösségeket” – fogalmaz a plébános. András atyának meggyőződése, hogy a közösségépítéshez elengedhetetlen a pap jelenléte. Ezért azonban küzdenie kell, mert sok a kötelezettség: ezen a napon is lelkigyakorlatot tart. Nem mellesleg pedig két plébániát lát el, mellette a spanyol ajkúak lelkipásztora és a Szent Erzsébet Karitászi Központ lelki igazgatója is.

Détári György építésként vesz részt a közös munkában. Gyerekei és felesége is ott vannak a munkások között. Mint mondja, a közel kétszáz éves épületben a födém a tető rossz állapota miatt több helyen elkorhadt, a mennyezet megroggyant, aládúcolás védi a beszakadástól. Szükségessé vált a faanyagvédelmi vizsgálat, a feltáráshoz azonban el kell bontani a gerendázat agyagtapaszt, amit annak idején két rétegben raktak le. Csak így végezhető majd el az állapotfelmérés, azután pedig a gombamentesítés. Ehhez összesen kétszázhetven négyzetmétert kell megtisztítani, azaz mintegy ötven tonnányi agyagtapaszt kell lehordani a tetőtérből. Így lesz megállapítható, hogy valójában mekkora a baj. „Két födémmező tavaly már a leszakadás határán állt, alá kellett dúcolni, amit a főegyházmegye anyagi segítségével tudunk megoldani. Ezúton is köszönjük a gyors segítséget” A közösségben megkezdődött az együtt gondolkodás arról, mit és hogyan oldjunk meg, hogy majd a leghatékonyabban üzemelhessen a plébánia. Szeretnénk energiamegtakarítást elérni, és az is fontos, hogy jobban használható tereket alakítsunk ki” – magyarázza Détári György, a tervezést vezető építész.

Jelenleg mindent munkálathoz saját forrást biztosítanak. A plébánián a hívek körében karácsonykor gyűjtés kezdődött, eddig három és fél millió forint adomány jött össze. Ebből két és fél millió forintot költöttek, önerőből kijavították néhány helyen a fedélszerkezeti károsodást. A plébánia támogatási kérelemmel fordult a főegyházmegyéhez, ezt a közeljövőben bírálják majd el.

Gallai Máté, a Boldog Salamon Kör Kulturális Egyesület elnöke szerint a közösség most egy régi, harminc-negyven éves adósságát törleszti. Elhanyagolt állapotba került a plébánia épülete,

aminek sok oka van – mondja. „Jelentős közösségi összefogással igyekszünk tenni ez ellen. Elképesztő lelkesedéssel, száz ember hordja az agyagot. Szeretjük a plébániánkat, Ófalut. Megkezdődött egy többéves munka, messzire mutató álmunk van a plébániáról. Szeretnénk teljesen megújítani az épületet. S miközben ez megtörténik, mi magunk is megújulunk majd. Ennek is itt az ideje.”

Kutassy Jenőt is lelkesíti az összefogás. „Magunkénak érezzük ezt a plébániát. Örülök, hogy nemcsak várjuk a segítséget, hanem mi magunk is beleállunk a felújításba. Hozzuk a talicskát, vödört, csákányt, ásót. A padláson igazán keményen dolgoznak az emberek. Én vezettem a jelentkezők táblázatát. Amikor az atya meghirdette a munkát, tízen jelentkeztek, aztán újabb tízen, majd tizenöt, húszan. Mindenki meghallotta a kérést, és nagyon jó így együtt itt lenni”.

Gifló Ágnes, a Szent József házascsoport tagja szervezte a közös főzést. Palócgulyás készült, több mint száz főre. Ágnesnek két fia is együtt dolgozik a padláson a többiekkel. Úgy érzi, Isten áldása van ezen a munkán, hiszen egy emberként mozdultak meg a hívek.

A közösség helyzetének és eltökéltségének hírére váratlan segítség is érkezett a munkálatokhoz. Mivel a plébánia épülete a török idők után ideletpült dunai sváb lakosság öröksége, így Soltész Miklós, a Miniszterelnökség egyházi és nemzetiségi kapcsolatokért felelős államtitkára a német nemzetiségi önkormányzaton keresztül támogatást nyújtott a felújításhoz. Jelentős az összeg, de a plébániához tartozó hívek saját erejére, a kétkezi munkára és az adományokra továbbra is nagy szükség van.

**Szöveg és fotó:
Trautwein Éva**

HÍREK KÉPEKBEN

Jubileumi szentmise keretében, huszonötödik alkalommal adták át a Parma Fidei – Hit Pajzsa díjat február 21-én délelőtt Budapesten, a belvárosi ferences templomban. Az idei év ki-tüntetettje Reisz Pál OFM pap, szerzetes, az esztergomi ferences gimnázium egykori tanára, igazgatója, a budapesti Alkantarai Szent Péter-templom jelenlegi gyóntatója.

A Szent Erzsébet Otthon egyeki telephelyeként működő Borostyán Idősek Otthona új épületének ünnepélyes alapkövetését február 17-én tartották. Az eseményen Palánki Ferenc debrecen-nyíregyházi megyéspüspök beszédet mondott, és megáldotta a létesítmény alapkövét.

A magyarországi Európai Útmutatók és Cserkészek tagja, Jankovics Emília terve nyert a 2027-ben rendezendő Eurojam nemzetközi cserkésztalálkozó hivatalos logópályázatán. A katolikus nemzetközi cserkészlet egyik legjelentősebb találkozásának pályázatára több mint száznegyven alkotás érkezett Európa számos országából. A zsűri az ő munkáját választotta ki az esemény arculatának megalkotásához.

Nyolcvanéves
az
Új Ember

1945. augusztus 9-én jelent meg az Új Ember első száma. Lapunk nyolcvanéves fennállását ünnepelve cikksorozatot indítottunk, válogatva az elmúlt évtizedek írásainak legjavából. Az alábbi megemlékezés Mahalia Jackson háromszoros Grammy-díjas amerikai gospelénekesnőről az Új Ember 1972. február 27-i számában jelent meg.

Egy énekesnő, aki csak az Úr dicséretét zengte

Akik szerettük hol bűgő mély, hol vakítóan éles hangját, mindig vártuk, hogy Budapesten is hallhatjuk majd őt. Hiába várjuk már: Mahalia Jackson halott.

Nemcsak a néger nép, de a keresztények, sőt mindannyiunk reménységét vitte dalaiba; azokba a vallásos és biblikus ihletű „dalkölteményekbe”, melyeknek egyedülállóságát, megismételhetetlenségét Mahalia hangjának árnyalati gazdagsága, hatalmas terjedelme és izzóan őszinte előadómódja jelentette.

Szerény énekesnő volt, nem igazi sztár. Valamelyik newporti koncertjéről élő felvétel készült. Az egyik szám után tombol a közönség: sok ezer ember. Mahalia többször is megköszöni, aztán a szünni nem akaró lelkesedésre megjegyzi: „You make me feel like I'm a star”, ami szabadon fordítva

valahogy így hangzik: „Önök úgy viselkednek, hogy azt hihetném, sztár vagyok”.

Pedig mi sem volt egyéniségétől távolabb, mint hogy sztár legyen. 1911-ben New Orleansban született, hat gyermek közül harmadiknak. Apja nappal dokkmunkásként, éjjel borbélyként kereste kenyerét, vasárnaponként pedig baptista lelkész volt. Mahalia Jackson ötéves, amikor belép édesapja templomi kórusába. Az iskola befejezése után gyapotföldéken dolgozott, azután mint mosónő, majd cseléd lány kereste kenyerét. Remélte, hogy egyszer nevelőnő is lehet. 1940-ig hallgatósága főleg négeremből állt. Első nagy Carnegie Hall-beli koncertjét csak 1950-ben adta.

Hangjának, személyes varázsának nem voltak nyelvi korlátai. Fellépett Franciaországban, Ang-

liában, Nyugat-Németországban, Dániában és Európa több más országában is, főként templomokban. A COLUMBIA lemeztársaság 10 albumot készített vele, melyeknek mindegyike 2 milliós példányszámon felül kelt el. Határozottan

visszautasított minden olyan jövedelmező ajánlatot, amely nem volt összhangban a gospeléneklés vallásos jellegével. Mahalia Jackson, akit különleges elismerésként a „gospeléneklés királynőjének” hívtak, sohasem hírnévért vagy pénzért lépett a dobogóra.

Búcsúzzunk tőle egyik dalának kezdősoraival; ezek a sorok egy nagy művész igaz, mély hitét tolmácsolják. Ha a dalt hallgatom, mindig összeszorul a torkom a megsejtett bizonyosság miatt:

„Ki alkotta a hegyeket,
és ki a fákat,
ki teremtette a tenger felé
rohanó folyamokat.
Ki tartja a holdat
a magas égen –
Valaki nagyobb, mint te
vagy én.”

–major–

IMAÓRA

Kútvolgyi Szűz Mária-engesztelő-kápolna: engesztelő virasztás hazánk lelki megújulásáért minden csütörtökön 20 órától pénteken 5 óráig az Oltáriszentség előtt. Cím: Budapest XII., Galgóczi u. 49. (BKK: a Széll Kálmán térről a 128-as busszal a végállomásig, a Regőczy István téri.)

Az Örökimádás-templom (Budapest IX., Üllői út 75-77.) szentségimádási rendje: hétköznap 8 órától 18 óráig, vasárnap 12 órától 18 óráig. Minden csütörtökön a 17 órakor kezdődő imaórán, majd az azt követő szentmisén előre felvett miseszándékokért imádkoznak. Minden hónap első csütörtökén Erdő Péter bíboros celebrálásával papi és szerzetesi hivatásokért, a másodikán a templom karitászcsoportjának szándékára, a harmadikon az imaládába elhelyezett szándékokért imádkoznak.

A Szent István-bazilika Mária-kápolnája (Budapest V., Szent István tér 1.) égi kérésre, huszonhat éve minden csütörtökön 20 órától péntek reggel 5 óráig engesztelő imavirasztást tartunk Magyarországon, a magyarság lelki megújulásáért. 21 órakor mindig más atya mutat be szentmisét a két legszentebb Szív szándékára. Mindenkit szeretettel várunk! Imádkozzunk együtt!

Elsőpénteki missziós konferenciabeszédek a magyar családokhoz a városmajori Jézus Szíve-templomban (Budapest XII., Csaba utca 5.). A 18 órakor kezdődő szentmise után a kis-templomban beszélgetés az elhangzott homíliáról. Mindenkit szeretettel várunk. Bővebb információ: <https://www.varosmajoriplebania.hu/>

Elváltakért és egyedül maradtakért mutatnak be szentmisét minden hónap első keddjén 17 órakor a budapest-belvárosi Nagyboldogasszony-főplébánia-templomban (Budapest V., Március 15. tér 2.). A szentmise után

tematikus beszélgetésre hívják a résztvevőket.

Szentmisét mutatnak be Mindszenty József bíboros boldoggá avatásáért a városmajori Jézus Szíve-templomban (Budapest XII., Csaba u. 5.) a következő napokon: március 6., péntek; április 7., kedd; május 6., szerda; június 6., szombat. A szentmise 7 órakor kezdődnek.

A Könnyező Szűzanya tiszteletére, minden hónap 17-én a papi- és szerzetesi hivatásokért mutatnak be szentmisét Győrben, a Nagyboldogasszony-székesegyházban (Győr, Káptalandomb 12.). Ezekre a szentmisekre az egyházmegye egy-egy papját hívják szentelési sorrendben, a legidősebbekkel kezdve. A szentmise végén a Kegyeztár előtt Mária-köszöntőt imádkoznak.

LELKIGYAKORLAT

A Szent Gellért Lelkigyakorlatos Házban (Leányfalu, Mórész Zsigmond út 141.) március 5-én 16 órától 8-án 13 óráig nagybőjtői lelkigyakorlat Oszti Zoltán atyával, március 12-én 18 órától 15-én 13 óráig Gál Péter atya lelkigyakorlata: „Belső gyógyulás és szabadulás különféle kötelekeinkről”. Március 18-án 18 órától 21-én 13 óráig Kovács Cs. Albert atya lelkigyakorlata: „Az imádság”. Elérhetőség: 06/26-383-212, 06/30-466-0749

MÉCS Napok az Eucharisztiaórl Budapesten, a Budatétényi Verbita Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házban (Budapest XXII., Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5.) március 13-15., péntek este-től vasárnap délutánig. A programot Mészáros Domonkos OP atya vezeti. Jelentkezési határidő: március 8., vasárnap. További információ: www.mecshonlap.hu

Bánatszelídítő. A halál közelségével és a gyász fájalmának terhével küzdőknek, valamint a mindennapi veszteségeinken való továbblépéshez szeretnénk segítséget nyújtani gyá-

ALBÉRLET

KIADÓ lakás Húvösvölgyben, a Tárogató úton. Megbízható lakót keresek kétszobás, kis kertes, összkomfortos, autóbéllős házrészünkbe. Irányár 270 eFt/hó, rezszi átlag 50 eFt/hó. Érdeklődni: +36/30-944-4579

ÁLLÁS

VÉGZETTSÉGGEL rendelkező, munkájára igényes, lelkes, főállású HITTANÁRT keresünk hosszú távra Kiskörösrre, 2026. szeptember 1-jétől. Jelentkezni önéletrajzzal, motivációs levéllel és plébánosi ajánlással lehet az alábbi címen: Római Katolikus Plébánia 6200 Kiskörös, Tomori Pál utca 2. vagy koroskat@gmail.com

ELTARTÁS

ELTARTÁSI vagy életjáradéki szerződést kötnék idős úrral vagy hölggyel. 54 éves egyedülálló hölgy vagyok. T.: 06/70-401-1971
ELTARTÁSI szerződést kötnék ipari klíma berendezés rengeteg megmaradt anyagára, alkatrészekre, 17 db: klímaszekrény, kapcsolószekrény, palackok (tele és üres), elektromos alkatrészek, teljes szerszámkészletek, lefejtők, hegesztő berendezések, stb.

szoló sorstársaknak, a lehetőségekhez mérten. **A Szent Anna Plébánián az első félévben szünetelnek a csoportos foglalkozások! A tavaszi Tahi Lelkinapok is elmaradnak!** Csoportos foglalkozások a Pasaréti Községi Házban (Budapest II., Pasaréti út 102. – a ferences templom bal oldalánál) két-hetente szerda délelőttként 10 órától 11.30-ig, programvezető: Kovács Virág Kata FMF nővér. Időpontok: 2026. márc. 4., 18.; ápr. 8., 22.; máj. 6, 20. Elérhetőség: viragkata.anonima@gmail.com vagy 06/30-793-0435. Személyes elérhetőségek: kato.tegzes@gmail.com vagy 06/30-462-9272

ELMÉLKEDÉSEK

Szent Negyven Nap Máriával címmel nagybőjtői elmélkedéseket tart Kovács Zoltán, a Szent István-bazilika helyettes plébánosa, egyetemi tanár a budapesti Szent István-bazilikában (Budapest V., Szent István tér). Időpontok és témák: 2026. március 1.: Az „asszony” és az „óra” titka a Golgotán,

Összértéke kb. 30 mFt. Kérek havi 200 ezer forintot, vagy 100 ezer forintot és kerti segítséget, heti egy napra, Érd környékén. Hozzáadnám egy gyártott klíma találmányomat. Elérhetőségem: hazseistvan@freemail.hu

RÉGISÉG

PAPÍR- ÉS FÉMPÉNZT, bélyeget, képeslapot, papírrégiséget és más régiségeket vásárolunk, illetve árverésre átvesszünk. Budapest VI., Andrassy út 16. T.: 06/1-266-4154. Nyitva: hétfő-szerda 10-17, csütörtök 10-19 óra.

TÁRSKERESŐ

HUSZONHAT éves komoly, katolikus fiatalember Pest vármegyéből hosszú távú, komoly kapcsolatot keres házasság céljából. Jóképűnek mondott, 185 cm magas, házias, dolgozó fiatal vagyok, aki komoly gondolkodású, házias, katolikus lányt keres. Kapcsolatteremtési lehetőség: <https://www.facebook.com/profile.php?id=100008743905658> E-mail cím: pentekbazsi@gmail.com

SZOLGÁLTATÁS

FOGSOROK, hidak készítése, javítása, szükség esetén ház nál is. T.: 06/1-213-5726

március 8.: Az Anya áldozata, március 15.: És hol maradt Szent József?, március 22.: Az isteni Gyümölcs beoltása. Az előadások nagybőjt vasárnapjain a 18 órai szentmise után lesznek megtartva, húsz perces időtartamban.

EMLÉKMISE

Scooter miséje a hajléktalanokért. A Sant'Egidio közösség Európa-szerte évről évre megemlékezik azokról a hajléktalan barátairól, akik az utcán éltek és haltak meg, mint Modesta Valenti Rómában, vagy Scooter a budapesti Kálvin téren 2021 augusztusában. Scooter, azaz Péter üszkösödő sebekkel, vérmérgezéssel feküdt napokig az utcán, míg végül mentők vitték el többszöri riasztás után. A kórházban már nem tudtak rajta segíteni. A szentmise a hajléktalan testvéreink emlékére és lelki üdvéért 2026. március 1-én, vasárnap délelőtt 11 órakor lesz a Páli Szent Vince Plébánián. (Budapest IX., Haller u. 19-21.)

KODÁLY ZOLTÁN-EMLÉKMISE

A Cecília Egyesület és a Mátyás-templom énekkara szeretettel hívja a Kodály-emlékmisére az egyházi kórusokat, énekeseket és a Tanár úr tisztelőit 2026. március 2-án este 6 órára. 17 órától helyszíni próbát tartunk a következő művekből: Kodály Zoltán: *Magyar mise*; Reminiscere introitus; Dies irae szekvencia (1-6. versek és Lacrimosától végig); Intellege communio; Ego sum és In paradisum antifóna a *Graduale Romanumból*. A 18 órakor kezdődő emlékmisét Fekete Szabolcs Benedek püspök atya, az OMCE püspök elnöke mutatja be. Mindenkit szeretettel várunk.

KATOLIKUS HETILAP

Kiadja a Magyar Kurír

Terjeszti a Magyar Posta Rt. Hírlap Üzletág, előfizethető a kiadónál, a postán.

Nyomtat: Virtuoz Kiadó és Nyomdaipari Kft.

Ügyvezető: Tolonics Gergely

ISSN 0133-1205

KÉZIRATOKAT NEM ÖRZÜNK MEG ÉS NEM KÜLDÜNK VISSZA. LAPZÁRTA: 2026. február 23.

Főszerkesztő és felelős kiadó: Kuzmányi István

Lapszerkesztő: Baranyai Béla

Lapszerkesztő-helyettes: Körössy László

Szerkesztőség: Agónás Szonja, Bodnár Dániel, Fábán Attila, Gátas Judit, Horogszegi-Lenhardt Erika, Hollósi Judit, Lambert Attila, Merényi Zita, Mészáros Ákos, Nádudvari Dorottya, Pallós Tamás, Szalontai Anikó, Székács István, Thullner Zsuzsanna, Trautwein Éva, Vámosy Erzsébet

Olvasószerkesztő: Koditek Bernadett

Korrektor: Szántó István • Tördelés: Kuzma Angéla

Szerkesztőség és kiadóhivatal: 1068 Budapest, Városligeti fasor 42.

Postacím: 1406 Budapest, Pf.: 100 • Tel.: +36/1-317-3933

www.ujember.hu • e-mail: mk@katolikus.hu

Előfizetés, terjesztés: +36/1-235-0484; +36/1-633-3132; terjesztos@ujember.hu

Előfizetés megrendeléséhez kérjük, vegye fel a kapcsolatot kollégáinkkal a fenti elérhetőségek valamelyikén.

Egyéni egy példányos előfizetés belföldi negyedévre:

6180 Ft, fél évre: 12 360 Ft, egy évre: 24 720 Ft.

Magyar Kurír 10700732-68366180-51100005 (CIB Bank).

Könyvesbolt: 06/1-266-0845; konyvesbolt@ujember.hu

Médiaajánlat kérhető: 06/1-317-3933; hirdetes@ujember.hu

Közlemények, gyászjelentések, apróhirdetések feladása:

+36/1-317-3933; apohirdetes@ujember.hu;

<http://ujember.hu/apohirdetes-feladasa/>

BÚCSÚ

Szent József-búcsú és orgona-szentelés lesz 2026. március 22-én, vasárnap 11 órakor a búcsúszentlászlói kegytemplomban. Jó idő esetén motorosok és quadosok megáldása. Az ünnepi szentmisét dr. Udvardy György veszprémi érsek mutatja be. A szentmisén közreműködik a kegytemplom kórusa és a Zala Brass Fúvóegyüttes.

NAGYKILENCED

A budapesti Szent Rita-templomban (Budapest VIII., Kun utca 5.), február 5-étől lelki gyakorlat-sorozattal készülnek a szent május 22-ei ünnepére, csütörtökönként a 8 órai és a 17 órai szentmisékhez kapcsolódóan. Szent Rita 15 éven át viselte homlokán Jézus töviskoszorújának egy sebé, ezért tisztelői 15 héten keresztül, minden csütörtökön (nagycsütörtök kivételével) imádsággal fordulnak a lehetetlen ügyek közbenjárójához. A nagykilenced idei témája: Szent Rita élete. Előadók: Kulcsár Sándor plébános, illetve meghívott atyák. Minden szentmise végén rózsaszentelés, majd egyéni áldás a Szent Rita-ereklyével.

FELVÉTELI

A Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola várja a jelentkezőket a 2025/2026. tanév tavaszi félévére: zárandóktáborvezető- képzés, jelentkezési határidő: március 4., szerda éjféli, www.sapientia.hu

GYÓNTATÁS

Többsz nyelvű szentgyónási lehetőség a pesti ferenceseknél. A budapest-belvárosi Ferences templomban (Budapest V., Ferenciek tere) lehetőséget biztosítanak a gyónás szentségében való részesülésre azoknak is, akik Budapesten vagy akár Magyarországon más részen élnek, de nem beszélnek magyarul, illetve azoknak is, akik turistaként látogatnak el hozzájuk, vagy különböző nemzeti kisebbségekhez tartoznak.

IFI ALPHA-KURZUS

18-25 év közötti fiataloknak indul ifi Alpha-kurzus Budapesten március 5. és május 14. között, csütörtökönként 19.30 – 21.30 óra között az Óbudai Don Bosco Oratórium és Közösségi Házban (Budapest III., Kiscelli u. 79.) Témák: Hogyan hozhatom ki a legtöbbet az életemből? Mit jelent a hit? Hogyan lehetek boldog? Hogyan lehetnek élő kapcsolataim? Program: Közös vacsora, egy vidám és dinamikus videófilm az élet fontos kérdéseiről, majd egy kötetlen kiscsoportos beszélgetés. Információkérés és jelentkezési lehetőség a szalialpha@gmail.com e-mail címen.

KÉPZÉS

Zárandóktáborvezető-képzés indul a Magyarországi Szerzeteselőjárók Konferenciájának Irodája által irányított Zárandóktábor program keretében.

Olyan keresztény pedagógusok, hitoktatók és közösségvezetők jelentkezését várják, akik szívesen vezetnének egyhetes ifjúsági zárandókat saját szervezetben 12-25 éves fiataloknak. Képzési időpontok: háromnapos online elméleti képzés: 2026. március 20-21. és 28., 9-18 óra között. Egnapos terepgyakorlat április-június hónapokban, hétvégi napokon: Budapest – Hűvösvölgy / Pesthidegkút. Pedagógusok, figyelem! A képzés akkreditált pedagógus-továbbképzés, melynek elvégzéséért 45 kreditpont jár. Nem pedagógus végzettség esetén felnőttképzési tanúsítványt adunk. Jelentkezési határidő: március 4. Bővebb információk: zarandoktabor.hu

Idén is meghirdeti katekéta-lelkipásztori munkatárs és kántor alapképzését, valamint hittanár-nevelőtanár mesterszakját az Apor Vilmos Katolikus Főiskola. Az intézmény hitéleti képzéseire a főiskola honlapján elérhető elektronikus felületen lehet jelentkezni 2026. június 9-ig: <https://avkf.hu/hiteleti-kepzesek-felveteli-informacioi> Az érdeklődők további felvételi információkat az avkf.hu oldalon találnak.

SZAKMAI NAP

Fókuszban a függőségek: a pornó címmel szakmai napot hirdet papoknak, diakónusoknak és munkatársaiknak az Országos Lelkipásztori Intézet és az MKPK Családbizottsága március 19-én, 10-15 óra között az MKPK irodaházába (Budapest VI., Városligeti fásor 42.). Előadók: Filemon Norbert jogász, kutatásvezető; M. Dulácska Csilla mentálhigiénés szakember és Tokodi László OP domonkos szerzetespap. A szakmai napra előzetes regisztrációt kérnek. Jelentkezési határidő: március 12. További információk: <https://oli.katolikus.hu/>, e-mail: oli@katolikus.hu vagy telefon: +36/30-640-1059 (munkanapokon 10-14 óra között).

FÉRFITALÁLKOZÓK

A Pécsi Egyházmegye férfitalálkozói idején, harmadik sorozatának fókuszában a *Szentírás* áll. Felföldi László pécsi megyéspüspök és a szervezők a 2025/2026-os évadban is nagy szeretettel várnak minden érdeklődőt, felekezeti hovatartozástól függetlenül, a következő helyszíneken 18 órától: Paks: február 27.; Tamási: március 6.; Dombóvár: március 13.; Szigetvár: március 20.

MEGHÍVÓ

A böjt zenei világa – Bizánci dal-lamok címmel a nyíregyházi Görög-katolikus Múzeumban (Nyíregyháza, Bethlen Gábor u. 21.), március 2-án, hétfőn 17 órától Bubnó Tamás Liszt-díjas karnagy vezetésével és a Szent Atanáz kórus közreműködésével olyan ősi, böjti énekek világába léphetünk be, amelyek segítenek elcsendesedni, befelé figyelni, és újra felfedezni a lélek finom rezdüléseit. Minden érdeklődőt szeretettel hívnak és várnak!

A BUDAPEST-KELENFÖLDI SZENT GELLÉRT PLÉBÁNIA EGYHÁZI FENNTARTÁSÚ URNATEMETŐJÉBEN URNAFÜLKÉK MEGVÁLTÁSÁT, valamint ZÁRTSZÓRÁSOS TEMETÉS LEHETŐSÉGÉT KÍNÁLJA.

Temetőkön minden nap 8–18 óráig látogatható.

Urnairoda nyitvatartása:
Hétfőtől péntekig: 9.30-tól 16.30-ig
Telefon: 1/203-8912;
E-mail: urnairoda@szgp.hu

Plébánia iroda nyitvatartása:
Hétfőtől péntekig: 9.30-tól 16.30-ig
Telefon: 1/203-8915;
E-mail: iroda@szgp.hu

Templomunk miserendje:
Vasárnap: 9.00, 11.00 és 18.00
Hétköznap: 7.00 és 17.00
Szombaton: 7.00 és 18.00

Cím: 1115 Budapest, Bartók Béla út 149.; Honlap: <https://szgp.hu>

AZ ISTENI IRGALMASSÁG ÜNNEPE

ZARÁNDOKLAT LENGYELORSZÁGBA

április 8-12. | 5 nap | 189.900 Ft/fő

MEDJUGORJEI ZARÁNDOKLAT

április 15-19. | 5 nap | 159.900 Ft/fő

ZARÁNDOKKÖRÚT TOSZKÁNÁBA

április 20-26. | 7 nap | 399.900 Ft/fő

LOURDES-I ZARÁNDOKLAT

április 28 - május 2. | 5 nap | 399.900 Ft/fő

FATIMAI ZARÁNDOKLAT

április 29 - május 4. | 6 nap | 449.900 Ft/fő

MEDJUGORJEI ZARÁNDOKLAT

április 29 - május 3. | 5 nap | 159.900 Ft/fő

OLASZ SZENTEK ÉS SZENTÉLYEK NYOMÁN

május 11-17. | 7 nap | 399.900 Ft/fő

ZARÁNDOKLAT A CSÍKSOMLYÓI BÚCSÚBA

május 20-25. | 6 nap | 199.900 Ft/fő

ZARÁNDOKKÖRÚT DÉL-OLASZORSZÁGBA

NÁPOLY, AMALFI-PARTVIDÉK, CAPRI SZIGETE, VEZÚV

június 2-7. | 6 nap | 519.900 Ft/fő

ASSISI SZENT FERENC NYOMÁBAN

június 3-7. | 5 nap | 269.900 Ft/fő

BALTIKUMI ZARÁNDOKKÖRÚT

LITVÁNIA, LETTORSZÁG ÉS ÉSZTORSZÁG

július 5-13. | 9 nap | 779.900 Ft/fő

VIA SACRA ZARÁNDOK UTAZÁSI IRODA

+36 20 500 5050 | www.viasacra.hu

Adj nekem a te szépségedet szemlélő szemet!

Fotókiállítás nyílt Tihanyban

A Tihanyi Bencés Apátság Múzeum Galériájában február 15-én ünnepélyesen megnyitották Halász Gábor *A Szépséget szemlélve* című önálló fotókiállítását, amely a tihanyi táj szépségét és a szerzetesközösség ünnepeinek, mindennapjainak megörökített pillanatait mutatja be.

A megnyitón Mihályi Jeromos perjel, a Tihanyi Bencés Apátság elöljárója köszöntötte a megjelenteket, és örömet fejezte ki, hogy az elmúlt évek során a munkatársi kapcsolat mellett személyes barátság is kialakulhatott az alkotóval.

Korzenszky Richárd OSB emeritus perjel beszédében arra emlékeztetett, hogy a fotográfus nem csupán rögzíti a látottakat: „Ott van rajtam kívül a valóság, amit dokumentálok; ott van az esemény, amelyről hírt adok; de minden történés mélyén van valami, ami megfoghatatlan – ott van a titok. Minden művészetnek ez a tárgya. A liturgia és a közös imádság megörökítésében éppen az a művészet, hogy a felvétel ne pusztán kimerevítse a pillanatot, hanem segítsen megsejteni: Isten van ott valamiképpen minden gondolatnak az alján.”

Az emeritus perjel szólt az alkotói jelenlét felelősségéről is: egy közösség életének fontos eseményein csak az lehet hitelesen jelen, aki magáénak érzi a közösséget, és akit a közösség sem tekint idegennek. „Alázatra van szükség. Nem elég ott lenni, benne kell lenni” – fogalmazott Korzenszky Richárd OSB.

Az emeritus perjel kiemelte: az itt látható fényképek nem pusztán emlékképek. Önálló műalkotások, amelyek a látószög, a közelség vagy a távolság, az élesség vagy a homály eszközeivel új élménnyé alakítják a valóságot. A szemlélő rácsodálkozhat egy világra, amely sokak számára titokzatos és ismeretlen. A képeken jelen van a fiatal-ság és az öregség, a bíborló levelekben az elmúlás, a lila levendulán munkáját végző apró teremtményben az élet lüktetése, amely sokkal több annál, mint amit látunk.

Beszédében Korzenszky Richárd OSB Babits Mihály sorait is idézte: „Mi van túl minden tarkaságon? / Világon, virágon, ruhákon? / (...) A semmi vagy az Isten.” Halász Gábor fotói ezt a kérdést erősítik, és segítik a szemlélőt, hogy kimondja a választ – tette hozzá.

Az alkotó személyes vallomásban osztotta meg, mit jelent számára Tihany. „Nagy ajándék nekem, amikor az apátság mellett ülve

csendben szemlélhetem a végtelent” – fogalmazott. Hangsúlyozta: bár számos településen és közösségben járt már, Tihany egészen különleges jelentőséggel bír a számára. Úgy véli, itt még a nem vallásos ember is megérzi azt a misztériumot, amely túlmutat a látható világon. „Hálás vagyok a szerzetesközösség bizalmáért, barátságáért és a méltán híres bencés vendégszeretetért” – mondta. Az alkotói folyamat belső forrásáról így vallott: „Munkáimra készülve gyakran felhangzik bennem egy rövid fohász: Adj nekem a te szépségedet szemlélő szemet! A hívő ember, a szerzetes és az alkotó is egész életében ezt a szépséget keresi. A kiállított képek ennek a keresésnek a lenyomatai” – mondta Halász Gábor (*képünkön középen*). A megnyitó végén pedig így búcsúzott a jelenlévőktől: „Útravalóul kívánom Önöknek, hogy ne csupán a szemükkel nézzenek, hanem a szívükkel is lássanak.”

Az ünnepi alkalmon orgonajátékkal közreműködött Kővári Péter orgonaművész, a Tihanyi Bencés Apátság zeneigazgatója.

(Halász Gábor *A Szépséget szemlélve* című kiállítása április 12-éig látogatható, a Tihanyi Bencés Apátság Múzeum nyitvatartási idejében.)

Forrás és fotó: Tihanyi Bencés Apátság